

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Americká společnost a sérioví vrazi v 70. letech 20. století

v USA

Blanka Matasová

Plzeň 2022

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra historických věd

Studijní program Historické vědy

Studijní obor Obecné dějiny

Bakalářská práce

Americká společnost a sérioví vrazi v 70. letech 20. století v USA

Blanka Matasová

Vedoucí práce:

Mgr. Martin Boček, Ph.D.

Katedra historických věd

Fakulta filozofická Západočeská univerzita

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jsem jen uvedeníh pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2022

.....

Touto cestou bych ráda poděkovala Mgr. Martinu Bočkovi Ph.D. za odborné vedení mé bakalářské práce.

Obsah

1. Úvod	1
2. 70. léta 20. století v USA.....	4
3. Fenomén sériových vrahů.....	6
4. Kult kolem Charlese Mansona	7
4.1. Dospívání.....	7
4.2. Věznice Moundesville.....	8
4.3. Hnutí hippies	8
4.4. Charles Manson a jeho Rodina.....	9
4.5. Vraždy Rodiny	12
4.6. Zatčení a soud.....	13
4.7. Odkaz Charlese Mansona	14
4.8. Shrnutí	14
5. Zodiak.....	16
5.1. Vraždy	16
5.2. Zodiak a média	19
5.3. Podezřelí a shrnutí případu.....	20
5.4. Obraz San Franciska v 70. letech	22
6. John Wayne Gacy.....	24
6.1. Život	24
6.2. Zneužívání	25
6.3. Odhalení a trest.....	26
6.4. Shrnutí	27
7. Ted Bundy	29
7.1. Život	29
7.2. Vraždy	30
7.3. Zatčení a soud.....	32
7.4. Shrnutí případu	33
8. Vliv na společnost	35
9. Závěr.....	37
Zdroje	39
Resumé	41

1. Úvod

Autorka se v této bakalářské práci zaměří na jedny z nejhorších sériových vrahů 70. let 20. století, kteří terorizovali Spojené státy americké. Konkrétně práce pojednává o vrazích, jako byli například Ted Bundy, John Wayne Gacy, Charles Manson a jeho vraždící kult nebo třeba stále nepolapitelný Zodiak. Práce se zaměří ale také na charakter doby a společnosti v USA v 70. letech, kdy se po ulicích měst pohybovaly květinové děti – hippies. Válka ve Vietnamu byla u konce a vznikla ženská, studentská a černošská hnutí, která bojovala za svá práva. V čele státu stál kontroverzní prezident, se kterým je spojena jedna z největších afér Spojených států, Richard Nixon. USA v té době také zasáhla ekonomická krize, která postihla nejvíce jedno z velkých měst New York. Hudební a filmový průmysl byl na vzestupu a i zde panovala rebelie. Cílem práce je propojit vrahy s vnímáním společnosti. Jak se o nich dozvídali obyčejní Američané a jak k nim přistupovali. To, že vrazi působili na společnost, platí ale i naopak. Vliv společnosti na jedince může vést k tomu, že se z bezproblémového člověka může stát vrah. V neklidné době 60. a 70. let systém ovlivňoval všechny již od raného věku, a to ne vždy správným směrem. V určitých ohledech se z některých vrahů staly celebrity, které hlavně ženská část populace měla za jistý idol. To se dá říci na příkladu Teda Bundyho, který měl v době zatčení a pobytu ve vězení velkou základnu fanynek.

70. léta byla v mnohých směrech velmi odlišnou dobou oproti předchozím letům, a to například v kultuře, módě, politice nebo oblasti zločinu. V USA jsou právě 70. léta časem, kdy se stalo mnoho sériových vražd, o kterých byla tehdejší společnost velmi podrobně informována a které měly vliv i na jejich vnímání.

Bakalářská práce je rozdělena do šesti kapitol. První kapitola se zaměřuje na globální pohled na celkovou americkou společnost 70. let 20. století. Ať se již jedná o politická a společenská hnutí žen, studentů nebo třeba ekologů. Autorka se zde věnuje také aféře Watergate, která ohrozila bezpečnost USA a postoj médií k prezidentskému úřadu. V neposlední řadě se také zaměřuje na kulturu 70. let, kdy se do popředí začínají dostávat konglomerátní společnosti, proti kterým nezávislí umělci bojovali. Celkově je popis tehdejší doby důležitý pro pochopení společenských změn, ke kterým ve zmiňovaném období došlo. Následující kapitola vysvětluje samotný fenomén sériových vrahů z několika různých pohledů jak už psychologických, či podle výkladu FBI. Tato část objasňuje, jaký je rozdíl mezi masovým a sériovým vrahem, jaké existují mýty okolo nich, jako je třeba jejich inteligence, barva pleti, problémové dětství atd. V pořadí třetí kapitola se již věnuje jednomu z vrahů, a to

konkrétně Charlesu Mansonovi a jeho kultu, který se kolem něj vytvořil. Podívá se na jeho dětství, které nebylo zrovna ideální, dospívání, kdy začal experimentovat s drogami. Kapitola přiblíží fenomén hippies a hnutí Black Panthers, které k 70. letům také neodmyslitelně patří. Není možné opomenout ale ani samotné případy vražd Mansona a jeho Rodiny, z nichž ten nejznámější je vražda Sharon Tateové, a následné dopadení a odsouzení Charlese Mansona i jeho spolupachatelů. Původně byl odsouzen k smrti, ale nakonec byl jeho trest změněn na doživotí bez možnosti propuštění. Následující část je zaměřena na nikdy nedopadeného vraha, který je znám pod přezdívkou Zodiak, který tyranizoval ulice San Franciska na počátku 70. let a který má na svědomí 7 obětí a 2 přeživší. Soustředil se na mladé páry, ale později přesedlal i na jednotlivce. Psal dopisy a šifry do novin, které pak byly zveřejňovány a díky spolupráci s veřejností pak byly i rozlušťeny. Dodnes existuje velké množství podezřelých, ale ani jeden nezapadal do případu na 100 %. Dalším vrahem, kterým se bude práce zabývat, je klaun zabiják John Wayne Gacy, který působil navenek jako hodný a milý soused, podnikatel a klaun, který dělal radost dětem v nemocnici, ale který přitom skrýval pod svým domem několik mrtvol, a když mu došlo místo, začal je házet do řeky. I jeho dětství nebylo ideální a za jeho vražedné řádění prý mohlo zranění z dětství způsobné houpačkou. Studoval na vysoké škole, ale také se aktivně zapojoval do politického dění. Společnost i díky těmto komunitním zájmům nebyla ochotna akceptovat, že by mohl být něčeho takového schopen. Důkazy ale hovořily proti němu a byl odsouzen k smrti. Posledním a zároveň asi nejznámějším vrahem této éry, na kterého se práce zaměří, je Ted Bundy. Tento vrah má na svědomí desítky studentek, které zlákal do svého auta Volkswagen Brouk a následně je zneužil, zabil a jejich těla odhodil. Dětství Teda bylo poněkud chaotické i kvůli tomu, že informace, které sděloval novinářům, byly pokaždé jiné. Studoval na vysoké škole a chtěl se stát právníkem. I tohoto vraha zaujalo politické dění, byl členem republikánské strany. Proslavil ho ale hlavně jeho soud, kde působil někdy až přehnaně teatračně, a dvojnásobný útěk z vězení. Nakonec byl ale i on odsouzen k smrti.

Jednou z hlavních knih, ze kterých autorka čerpala je kniha od Maurice Crowa, *Velké kriminální případy – Sérioví vrazi*, která ve stručnosti shrnuje životy mnoha sériových vrahů nejen z dějin USA, ale i ze zbytku světa. Dále je na podobném principu napsaná i kniha od českého autora Andreje Drbohlava, *Psychologie sériových vrahů*, který v ní kromě životopisů vysvětluje i definici vrahů, a jak vlastně vrah myslí. Obě tyto knihy sice popisují životy vrahů z celého světa, ale každá kniha obsahuje i jiné informace než ta druhá. Na každého vraha pak autorka použila konkrétní knihu, která se soustředí vyloženě jen na jeho příběh, ať už se jedná

o knížku o Zodiakovi od autora Roberta Graysmitha, která dopodrobna popisuje celý jeho případ, nebo kniha *Conversation with the Killer*, ve které je doslovný přepis rozhovorů s Tedem Bundym během jeho pobytu ve vězení.

Historické souvislosti doby zase popisují dvě knihy od autora Paula Johnsona, *Dějiny Amerického národa a Dějiny 20. století*. Kniha *Dějiny amerického národa* se věnuje historii USA až do konce 20. století a druhá kniha se pak zaměřuje na důležité události z dějin 20. století po celém světě. Autorka se opírá také o řadu dobových článků, které se přímo zabývaly případy nebo událostmi s nimi spojenými. Články vycházely v místech aktuálního dění, jako například *Chicago Tribune*, *Los Angeles Times*, *San Francisco Chronicle* nebo třeba washingtonské noviny *Centralia*. Literatura zpracovávající případ Zodiaka, jako je *Zodiac* od Roberta Graysmitha nebo druhá kniha *Zodiac – nejnebezpečnější ze všech zvířat* od Garyho Stewarta a Susan D. Mustafi v sobě samy obsahují dobové články hlavně proto, že Zodiak do novin psal. Autorka se opírá také o řadu dobových článků, které vycházely.

2. 70. léta 20. století v USA

70. léta byla v mnoho ohledech bouřlivou dobou. Ženy, Afroameričané, domorodí Američané, gayové a lesby a další marginalizovaní lidé pokračovali v boji za rovnoprávnost. Již v 60. letech se do popředí společnosti dostala otázka znečištění přírodních zdrojů a ničení organického života způsobené závratným rozvojem moderní ekonomiky, zejména vyhazováním toxického odpadu a používáním insekticidů ke zvýšení zemědělské výroby. Celá myšlenka záchrany životního prostředí a boj s rychle se rozvíjejícím hospodářským rozvojem se zalíbily převážně studentům vysokých škol. Díky tomuto zvýšenému zájmu o ochranu spotřebitele vzniklo prostředí nepřátelské proti obchodnímu podnikání a brzy se tato činnost projevila i v řadě zákonných opatření. V 70. letech se však ukázalo, že zachování těchto opatření stojí podniky miliardové obnosy ročně. Tato opatření se podepsala i na produktivitě. Od poloviny 70. let se pak začal projevovat značný úpadek americké výroby.¹

V 70. letech došlo k vytvoření nové organizace – Národní organizace žen v roce 1966. Hlavní cíle této organizace nebyly z počátku nijak radikální. Soustředily se zejména na boj proti diskriminaci v zaměstnání, legalizaci interrupcí a podporu rozvoje mateřských škol, které by umožnily ženám spojit mateřství s profesionální kariérou. Koncem 60. a počátkem 70. let hnutí nabývalo na síle a dokázalo ovlivnit společenskou atmosféru i prosadit některé požadavky. Posílilo to především příliv žen na vysoké školy a některé doposud chlapecké univerzity se otevřely i pro dívky. V 70. letech se poprvé stala guvernérkou nějakého amerického státu žena, konkrétně se jednalo o stát Connecticut a i do senátu přišla první senátorka. Naopak ženská hnutí pokračovala v kampani za politickou i ekonomickou rovnost.² I tato hnutí ovlivnila společenské postavení žen a sériových vrahů, protože většina obětí byly právě ženy. Začala vznikat hnutí, která se ženy snažila naučit bránit a zvýšit povědomí o prevenci kriminality. V univerzitních kampusech tak dívky přestaly prakticky chodit samostatně a vznikly organizované skupinky, které se navzájem snažily chránit a doprovázet.

V roce 1973 se Nixonova administrativa ocitla ve víru krize známé jako aféra Watergate. Jednalo se tehdy o dosud nejhorší útok na mocenskou autoritu a kořeny celé této aféry vycházely již z kultury 60. let, ale v některých ohledech začalo zpochybňování úřední autority již v 50. letech. Celá tato aféra byla založena na velké medializaci, což vedlo

---

¹ JOHNSON, Paul, *Dějiny 20. století*, Voznice 2014, s. 642–643.

² DVOŘÁKOVÁ, Vladimíra, *Spojené státy americké*, Praha 2002, s. 233.

k posílení vlivu médií. Noviny Washington Post a New York Times vedly vůči Nixonovi nenávistné, bezohledné a občas i nezákonné tažení. I díky tomu se mezi společnost masově šířily informace.³ To vedlo ke zvýšené pozornosti veřejnosti právě i o sériové vrahy, kteří se stali středem zájmu mnoha lidí a bedlivě sledovali každou novou informaci.

Na jihu hlavně mezi černošským obyvatelstvem se začala šířit revolta, a to hlavně kvůli pomalému tempu, jakým nové zákony vstupovaly v platnost. Lidé se tak nemohli domoci svých občanských práv, prvotně volebního práva a práva na vzdělávání. Po celá 50. i 60. léta docházelo k demonstracím za práva černochoů. S příchodem 70. let se studentské demonstrace začaly zaměřovat na čím dál konkrétnější cíle a pracovaly více agresivně a organizovaně než před tím. Na univerzitách propukly bouře, hovoří se o více jak 200 případech žhárství, rabování nebo ničení univerzitního majetku. Díky tomu docházelo k uzavírání vysokých škol, nebo byly obsazovány Národní gardou.⁴ Všechny tyto události vedly k rozpadu společnosti a policie se zaměřovala na uklidnění politické situace a uklidnění nepokojů, prevence proti kriminálním případům se tak minimalizovala.

K 70. letům ale patřila také kultura. Horečka sobotní noci má neodmyslitelné, i když by se dalo říci trochu směšné místo v historii americké populární kultury. Tento film se stal synonymem diskotéky a ikonický tanec se stal klasickým obrazem Ameriky 70. let. Filmy, hudba a literatura té doby postavily samozvanou bandu rebelů mimo zákon, bojující proti masivním globálním konglomerátům, které začaly ovládat kulturní průmysl a které ve snaze o nalezení co největšího masového trhu otupovaly umělecký projev.⁵ Došlo tedy ke změnám v kultuře, kdy se v 70. letech více uvolnily společenské konvence, a to, že i kultura může ovlivnit chování jedinců, jde dobře popsat na případu Charlese Mansona, který se snažil prorazit v hudbě, skládal svou hudbu a snažil se seznámit s řadou vlivných producentů v Los Angeles. Jeho hudba byla silně poznamenána drogami a tehdejší komunitou hippies. Sám byl pak velmi ovlivněn hudbou kapely Beatles, která ho nabádala k vyvolání rasové války.

---

³ Tamtéž, s. 715–721.

⁴ JOHNSON, Paul, *Dějiny amerického národa*, Voznice 2014, s. 711–713.

⁵ SCHULMAN, Bruce J., *The Seventies. The Great Shift in American Culture, Society, and Politics*, New York 2002, s. 144–149.

3. Fenomén sériových vrahů

Všeobecně uznávaná definice sériového vraha dle FBI a odborníků popisuje sériového vraha jako pachatele nebo spolupachatele dvou či více vražd v odlišných časech nebo lépe řečeno při zcela jiných okolnostech.⁶ Sériový vrah je živým mechanismem rozsáhlé patologie chování a osobnosti. Tento typ kriminálního je vrah-recidivista. Během měsíců nebo i let, zabíjí s jistým časovým intervalem mezi jednotlivými zločiny. Až do 80. let byli tito několikanásobní vrazi zařazeni pod stejným názvem – masoví vrazi, aniž byl stanoven nejmenší rozdíl mezi například Tedem Bundym a Andresem Breivikem.⁷

Existuje ve světě všeobecný mýtus, že sérioví vrazi existují hlavně v USA, což není pravda. Ve Spojených státech je tomuto jevu pouze věnována zvýšená pozornost, která vytváří klamný dojem, že se jedná o jejich negativní unikum. Američané jsou „svými“ vrahy až patologicky fascinováni. Sérioví vrazi jsou ale všude na světě, nezávisle na ekonomické vyspělosti. Existuje ale také kladná domněnka toho, že sériový vrah je pouze běloch. Není tomu tak, i když v USA představují vrazi bílé pleti „relativně“ významnou většinu.⁸ Dalším faktorem, který je velmi často spojován se sériovými vrahy, je jejich inteligence. Sériový vrah je většinou velmi inteligentní jedinec. Podle studií FBI se jejich IQ pohybuje kolem 110 a IQ zločince, který se dopouští znásilnění v sérii, je dokonce ještě vyšší, tedy okolo 120. Zajímavé je také to, že pokud takový vrah nezabíjí kvůli prospěchu, vraždí dost často stejné typy osob. Zločin je pro něj považován za jakýsi zvrácený druh rituálu. Nepovažují svou oběť za lidskou bytost, ale jen a pouze za věc. Není pro něj důležitá identita mrtvoly, ale to, co představuje. Idea rituálu má pro vraha velice důležitou funkci, tito zločinci přiznávají, že si nesčetněkrát představovali zločiny, ještě než je spáchali.⁹

---

⁶ DRBOHLAV, Andrej, *Psychologie sériových vrahů*, Brno 2013, s. 19.

⁷ BOURGOIN, Stephane, *Bestiální vrazi*. Plzeň 1994, s. 13.

⁸ Tamtéž, s. 16–17.

⁹ BOURGOIN, s. 20–21.

4. Kult kolem Charlese Mansona

Los Angeles, rok 1969, kousek od Beverly Hills se nachází místo zvané Benedikt Canyon. Většina lidí toto místo zná jako domov filmových hvězd a zpěváků. Od počátku 70. let je však toto místo spojováno možná s tou nejděsivější hollywoodskou vraždou, kterou spáchal kult kolem Charlese Mansona. Osudnou noc zde zemřelo pět lidí, a to včetně půvabné herečky Sharon Tateové, manželky režiséra Romana Polanského, která byla v té době právě v 8. měsíci těhotenství. Charlese Mansona dodnes lidé řadí mezi sériové vrahy, on však osobně žádnou vraždu nespáchal.

Charles Manson se narodil 12. listopadu 1934 v Cincinnati jako nechtěné mimomanželské dítě. Jeho matkou byla Kathleen Maddoxová, 16letá prostitutka, která měla problém jak s drogami, tak alkoholem. V rodném listě však nestálo jméno Charles, ale pouze No name Meddox, čili Bezejmenný Maddox.¹⁰ Nikdy se prý nedozvěděl, kdo byl jeho otcem, i když jeho matka tvrdila, že jeho otcem byl jistý plukovník americké armády. Vychovávali ho jednu dobu jeho prarodiče a díky tomu si dokonce malý Charles myslel, že jeho vlastní matka je jeho sestra. A od svých prarodičů dostal Charlie ortodoxní katolické výchovy bez světských požitků.¹¹ Jméno Manson získal Charles od Williama Mansona, za kterého byla jeho matka krátkou dobu provdaná.¹²

Poté, co byla jeho matka zatčena za krádeže, byl malý Charles svěřen do péče své tety a jejího zámožného manžela. Ti bydleli blízko věznice Moundesville v malém hornickém městečku McMechen. Bylo to klasické americké malé městečko, kde se všichni znají a každý má svojí roli. Role určené podle pohlaví a generací tu byly určeny velmi striktně. Do tohoto města Charles ale nezapadl, byl problémové dítě malého vzrůstu, díky kterému nezapadal mezi ostatní děti svého věku, v americkém maloměstě.¹³

4.1. Dospívání

Vyrůstal v prostředí násilí a drog. Několik let žil s matkou kočovným životem v levných jednopokojových motelech, kde se odehrávaly sexuální hrátky a drogové dýchánky jeho matky. Zapomínala na něj, a jednou se ho dokonce pokusila vyměnit s bezdětnou servírkou za

---

¹⁰ CROW, Maurice, *Velké kriminální případy. Sériovní vrazi*, Praha 2010, s. 140.

¹¹ DRBOHLAV, s. 339.

¹² HILL, Tim, *Dějiny zločinu. Šokující, výjimečné a nevídané*, Praha 2014, s. 200.

¹³ GUINN, Jeff, *Charles Manson. Život a doba*, Praha 2014, s. 35.

pivo. Charles pak sám začal s krádežemi, a tak dlouhá období svého dospívání trávil v nápravných ústavech pro mládež. Nějakou dobu také strávil Charles ve škole pro problémové děti, kde se setkal s fyzickými tresty, šikanou a sexuálním zneužíváním ze strany starších chlapců.¹⁴

V roce 1954 se, i navzdory tomu, že se u něj projevovaly homosexuální sklony, oženil se 17letou servírkou Rosalíí Jean Willsonovou. Po nastoupení trestu za krádeže aut ho manželka i se synem navštěvovala, ale nakonec si našla jinou známou, Manson tak svého prvního syna již nikdy neviděl. Oženil se ještě jednou a i s novou manželkou zplodil syna Charlese Mansona Jr., ale ani tohle manželství nevydrželo. V roce 1967 žil Charles v San Francisku, právě v období, kdy docházelo k rozkvětu hnutí hippies a užívání drog.¹⁵ A právě tento myšlenkový směr odpovídal tomu, co chtěl od života i Charles jako většina mladých lidí té doby.

4.2. Věznice Moundesville

Během 1. poloviny 20. století byla velkým problémem segregace černošského obyvatelstva. Tento problém byl všude, v autobusech, obchodech, kostelech, ale panoval také ve věznici, kde Charles navštěvoval svoji matku. Černí a bílí byli od sebe oddělováni. Na některých chodbách byly dokonce namalovány černé a bílé čáry, které určovaly, kde se budou lidé jednotlivé barvy pleti pohybovat. Podmínky ve vězení byly naprosto otřesné. Vězni museli kolikrát jíst hmyz, protože potřebovali sílu na fyzickou těžkou práci, kterou museli ve věznici vykonávat. Věznice díky tomu ale vykazovaly zisk i v době ekonomické krize. Muži pracovali v okolních továrnách a na farmách a ženy uvnitř například v šicích dílnách.¹⁶ Pokud vězně úplně nezdecimovala těžká práce, bití, špatná hygiena a nedostatek potravin a spánku, postaraly se o to epidemie tuberkulózy, které pravidelně zabíjely trestance.¹⁷ I díky tomu mohl Charles dospět s pocitem, že černoši a běloši mezi sebou neustále bojují, protože viděl, jak se k sobě chovají nejen v běžném životě, ale i v prostředí věznice, kde si vlastně měli být všichni rovni.

4.3. Hnutí hippies

---

¹⁴ DRBOHLAV, s. 340.

¹⁵ CROW, s. 140.

¹⁶ GUINN, s. 37.

¹⁷ Tamtéž, s. 38.

Hippies byli převážně běloši ze střední třídy společnosti, teenageři a dvacátníci, kteří spadali do generace amerického baby boomu 50. let 20. století. Cítili se odcizení od své společnosti střední třídy, kterou považovali za ovládanou materialismem a represemi a všem v ní šlo podle nich pouze o peníze a kariéru. Hippies si vyvinuli svůj vlastní osobitý životní styl.¹⁸ Často přijímali vegetariánskou stravu založenou na nezpracovaných potravinách a praktikovali hlavně holistickou medicínu. Hippies byli také známí svým jedinečným stylem, preferovali dlouhé vlasy a ležérní, často nekonvenční šaty, někdy v „psychedelických“ barvách. Hippies sami sebe stavěli do pozice odpadlíků ze společnosti, vzdali se pravidelných zaměstnání a kariéry, ačkoli někteří rozvinuli malé podniky, které se staraly o ostatní hippies.¹⁹

V polovině 70. let hnutí upadalo a v 80. letech hippies ustoupili nové generaci mladých lidí, kteří byli odhodláni udělat si kariéru v podnikání a kteří se stali známými jako yuppies (mladí měšťtí profesionálové). Nicméně hippies pokračovali. Měli vliv na širší kulturu, například ve více uvolněných postojích k sexu, v novém zájmu o životní prostředí a v rozšířeném zmenšení formálnosti.²⁰

4.4. Charles Manson a jeho Rodina

Charlie k sobě začal díky své osobnosti přitahovat celou sortu lidí, i právě z řad hippies šlo o ztroskotance a mladé ženy, kterým byl schopen zařídit drogy, na kterých byla většina z nich závislá a sám poté drogy využíval i u svého kázání. Byl zatčen za provozování pasáctví právě těch mladých žen, které se k němu přidaly. Vybuďoval kolem sebe sektu, kterou pojmenoval Rodina. Své skupince příznivců nejen kázal, ale také tvrdil že je reinkarnací Ježíše.²¹ Bylo nutné se se svou skupinkou někde usadit, a tak se Charlie vydal na průzkum poblíž pohoří Santa Susana. V této oblasti narazil na něco, z čeho byl nadšený. Spahnův ranč byl bukolický ráj, akry kopců a skalisek, kde se nacházelo množství jeskyní. Celému údolí pak dominovaly westernovské kulisy ranče, které mohl poznat každý z kovbojek z 50. let. Ranč vlastnil tehdy 80letý slepý muž George Spahn, který u sebe Mansona se skupinou nechal také proto, že dívky z rodiny se slepým mužem spaly a muži pomáhali ranč spravovat.²²

---

¹⁸ Hippies, In: britannica.com [online], [cit. 2021-12-29] Dostupné z: <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Hippies>.

¹⁹ Hippies, In: sociologická encyklopedie [online], [cit. 2021-12-29] Dostupné z: <https://www.britannica.com/topic/hippie>.

²⁰ Hippies, In: sociologická encyklopedie [online], [cit. 2021-12-29] Dostupné z: <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Hippies>.

²¹ CROW, s. 140.

²² GUINN, s. 207.

Pro Charlese se hudba stala velkou inspirací pro jeho myšlenky a teorie. Hlavním se pro něj stala britská skupina Beatles. Ta 9. září 1968 v Anglii pokračovala nahrávání nového alba. Konkrétně v tento den byla nahrána píseň Paula McCartneyho. Zdánlivě tato píseň byla o oblíbené britské lidové slavnosti, součástí které byla jízda na dlouhé točité skluzavce, nicméně se v textu zpívá „*vzestup a pád římského impéria, což je ten pád, skon a cesta dolů.*“ Skladbu pojmenoval podle této spirálové jízdy na skluzavce: Helter Stelker.²³

Manson byl od začátku přesvědčen o tom, že se blíží válka mezi černochoy a bělochy, tohoto dojmu zřejmě nabyl již jako dítě ve věznici, kde navštěvoval svou matku a viděl zde všudypřítomný problém segregace. A právě toto nové 9. album ji předpovídá. Proto pouštěl své Rodině tohle album při každém kázání pořád dokola. Požadoval zvýšenou pozornost hlavně skladbám Piggies, Blackbird, Revolution 1, Revolution 9 a právě Helter Stelker. Album podle něj nejen volalo do zbraně a připravovalo se na válku, ale bylo určeno přímo jemu a jeho stoupencům.²⁴ Podle něj byli členové skupiny apoštoly a on se měl stát pátým. Skladba Helter Stelker se pak pro Mansona stala hlavním popudem pro vyvolání rasové války. On a jeho skupina musí dle něj povstat a zaútočit na instituce vytvořené bílými Američany a nastolit tak nový řád na zemi.²⁵

Svůj destrukční plán k vyvolání černošské války započal již v červnu 1969, kdy byl postřelen černošský drogový dealer Bernard Crowe. Bernard Crowe byl drogový dealer marihuany v Los Angeles, který se s Rodinou Charlese Mansona zapletl pouze díky prodeji drog, který měl ale proběhnout jako plánovaná loupež, protože Rodina potřebovala peníze. Útok uskutečnil sám Manson, věřil, že zabil Crowea, zvláště když se druhý den doslechl, že pohozené tělo člena Black Panthera bylo nalezeno zabité při střelbě. Odtud pochází celé spojení Charlese Mansona, Bernarda „Lotsapoppa“ Crowea a Black Panther Party. Crowe se zotavil ze svých zranění a jeho spojení s Black Panthers se nikdy neprokázalo.²⁶

The Black Panthers, také známá jako Black Panther Party, byla politická organizace založená v říjnu 1966 Huey Newtonem a Bobbym Sealem. Ti viděli černošskou komunitu jako kolonii vykořisťovanou bílými obchodníky, vládou a policií. Organizace později

---

²³ Tamtéž, s. 222.

²⁴ Tamtéž, s. 232–234.

²⁵ CROW, s. 140.

²⁶ The Story of Bernard “Lotsapoppa” Crowe, In: Charles Manson [online], [cit. 2021-12-29] Dostupné z: <https://www.charlesmanson.com/prosecution/bernard-crowe/>.

upadala v důsledku vnitřního napětí, smrtících přestřelek a aktivit kontrarozvědky FBI zaměřených na oslabení organizace. Oficiálně byla organizace rozpuštěna v roce 1982.²⁷

---

²⁷ The Black Patnthers Party In: BlackPast [online], [cit. 2022-1-11] Dostupné z: <https://www.blackpast.org/african-american-history/black-panther-party/>.

4.5. Vraždy Rodiny

9. srpna 1969 poslal Manson čtyři ze svých učedníků, Susan Atkinsovou, Patricii Krenwinkelovou, Lindu Kasabianovou a Charlese Watsona, na adresu Cielo Drive 10050, Benedict Canyon, Los Angeles, aby tam začali se šíleným vražděním. Poslal je tam právě proto, že věděl, že vražda úspěšných a slavných bělochů se hned dostane na veřejnost. Tento dům si pronajímал filmový režisér Roman Polanski a jeho těhotná manželka Sharon Tateová. Polanski byl v té době v Londýně na natáčení filmu Den na poušti.²⁸

V domě zrovna probíhal večírek, když do něj vstoupili samozvaní „Andělé smrti“. Nejprve všechny shromáždili na jednom místě, svázali a donutili všechny, aby jim sdělili, kde jsou schované cennosti a peníze. Poté, co nenalezli přílišně uspokojivou kořist, se na bezbranné lidi vrhli s noži.²⁹ Útočníci během svého útoku neprojevili nejmenší slitování. Watson si dokonce zpíval: „*Jsem ďábel a přišel jsem vykonat ďábelskou práci*“ během toho, co mlátil polského režiséra Vojtka Frykowského, kterého pak k smrti ubodala Atkinsonová. Kadeřník Jay Sebring byl ubodán a zastřelen.³⁰

Nejvíce ale všechny šokovala právě vražda Sharon Tateové, která se v tu dobu nacházela v 8. měsíci těhotenství. Sharon zůstala jako poslední. Mezitím co vraždili ostatní, Susan hlídala Sharon, která ji začala prosit. Nikoli však o svůj život ale o život jejího nenarozeného dítěte. Chtěla, aby si ji s sebou odvedli a zabili ji až poté, co se dítě narodí. Bohužel ale Charles nic o odložené vraždě neříkal, přál si okamžitou publicitu a té mohl dosáhnout pouze vraždou, ne únosem. Proto tedy postupovali podle Mansonových pokynů. Susan Tateovou držela a Tex ji bodal nožem.³¹ Byla nakonec i ona a její nenarozený syn ubodáni 16 ranami nožem a kolem krku jí byl omotán nylonový provaz, druhý konec přehozen přes trám a ten pak zavázán kolem Sebringovy hlavy přikryté kapucí.³²

Kolem vraždy herečky a jejích přátel se během let nahromadilo mnoho teorií i konspiračních teorií. Dle jedné z nich ale Mansnův gang zabil nesprávné lidi, protože dříve si dům na Cielo Drive pronajímал šéf nahrávací společnosti Terry Melcher, který Mansona odmítl v době, kdy chtěl prorazit se svojí hudbou. A podle jiné teorie byl zase Frykowski a Sebrig drogoví dealeri a Manson se chtěl po jejich zabití zmocnit jejich byznysu. Sharon

---

²⁸ CROW, s. 141.

²⁹ DRBOHLAV, s. 343.

³⁰ CROW, s. 141.

³¹ GUINN, s. 297.

³² CROW, s. 141.

Tateová byla pohřbena společně se svým synem v náruči. Celá Amerika zůstala tímto činem šokována, protože se přece jenom jednalo o oblíbenou herečku, která k tomu všemu byla právě ještě těhotná.³³

Události z 9. srpna ale Charliho neuspokojily tak, jak si představoval a na jeho seznamu se hromadila další a další jména lidí, které chce nechat zavraždit. Proto další akci pod sloganem „Horem pádem“ uskutečnila Rodina hned 10. srpna 1969, kdy se členové vloupali do jednoho domu na předměstí LA, který patřil postarším manželům LaBiancových, vlastníkům malého řetězce supermarketů.³⁴ Vtrhli do domu a svázali Lena LaBiancu a ten jim prozradil, že nahoře v patře spí jeho manželka, tu pak přivedl sám Charlie a také ji svázali.³⁵ Způsobili manželům strašlivá zranění nejen nožem, ale také sekerou a vidlemi. Na těle pana LeBianca bylo vyryto slovo „Válka“ a do hrudi mu byly zapíchnuty vidle. Byl bodnut celkem 26krát a byl také symbolicky oběšen. Jeho ženu potkal podobný osud, byla pobodána na zádech a hýždích, měla vyryté na těle slovo „Válka“ a též byla oběšena. Po stěnách jejich domu napsali vrazi krví svých obětí různé nápisy.³⁶

4.6. Zatčení a soud

Policie LA si nedokázala tyto dvě vloupání a následné vraždy spojit dohromady. Až teprve ve chvíli, kdy se na policii dostalo anonymní udání, že na ranči sídlí gang, který stojí za krádežemi luxusních aut v LA. Teprve pak další vyšetřování a nalezené důkazy na ranči vedly k zatčení. Pomohla ale také velká náhoda.³⁷ Členka Rodiny Susan Atkinsonová byla zatčena v souvislosti s vraždou drogového dealera Garyho Hinmana, která se stala v jeho domě o 10 dní dříve, než došlo k onomu masakru v domě Tateové. Atkinsonová se neudržela a pochlubila se svým spoluvězenkyním, že se podílela na vloupání do domu Tateové. Popisovala jim uspokojení, které cítila, když herečku bodala, a dokonce řekla, že pila krev své oběti. Došlo tedy nakonec k zatčení Rodiny a následnému soudu.³⁸

Charles Manson, Patricia Krenwinkel a Susan Atkins byli obžalováni velkou porotou ze sedmi vražd. Porota shledala všechny obžalované vinnými 29. března 1971 z vražd prvního stupně. Všem obžalovaným byly uděleny rozsudky smrti. Proti výslednému rozsudku bylo

---

³³ Tamtéž.

³⁴ DRBOHLAV, s. 343.

³⁵ GUINN, s. 310.

³⁶ CROW, s. 142.

³⁷ DRBOHLAV, s. 343.

³⁸ CROW, s. 142.

podáno odvolání přímo k Nejvyššímu soudu. Toto odvolání však bylo zamítnuto.³⁹ Poté, co byl ale v Kalifornii zrušen trest smrti, jim byl trest změněn na doživotí.⁴⁰

4.7. Odkaz Charlese Mansona

V roce 1994 si Amerika připomenula hrůzné činy Charlese Mansona i jeho Rodiny, když se zvedlo hnutí za propuštění jedné z členek sekty Susan Atkinsonové. Její stoupenci se domnívali, že již byla dostatečně potrestána a napravila se. Žádost o její propuštění byla nakonec zamítnuta.⁴¹

Ve vězení si Charles nechal vytetovat na čelo hákový kříž a projevoval velkou náklonnost k nacismu. V roce 1987 se po smrti Rudolfa Hesse samozvaně prohlásil za posledního žijícího nacistu. V 80. a 90. letech se střídavě objevoval v televizních pořadech. Ve vězení také prodával drogy, a dokonce se oženil. Několikrát se pokusil o podmíněčné propuštění, jednou dokonce na Mars. Ve vězení inkasoval tisíce dolarů z prodeje obrazů, podpisů, rozhovorů a písní. Jeho skladby jsou dodnes dostupné na hudebních platformách. Charles nakonec zemřel 19. listopadu 2017.⁴²

4.8. Shrnutí

Charles Manson byl produktem 60. let 20. století. Celé jeho kouzlo bylo ve skvělé manipulaci lidmi, které měl okolo sebe ve svůj prospěch. Na Charliem nebylo nikdy nic mystického ani hrdinského, ba naopak šlo o oportunistického psychopata, který myslel pouze sám na sebe. Charlese Mansona může nakonec definovat jedna věta: šlo o nesprávného muže, který byl ale vždy na správném místě.⁴³

Z Mansona se stal popkulturní fenomén. Ve vězení se u něj v rámci rozhovorů vystřídalo několik špičkových amerických reportérů, jeho písně hráli třeba Guns'n'Roses, jeho příjmení si za umělecký pseudonym zvolil rocker Marilyn Manson. Za Mansonovou několik desetiletí trávající „popularitou“ lze částečně hledat mediální posedlost známými

---

³⁹ Soud s Charlesem Mansonem, In: Jusita [online], [cit. 2022-1-11] Dostupné z: <https://law.justia.com/cases/california/court-of-appeal/3d/61/102.html>.

⁴⁰ CROW, s. 143.

⁴¹ CROW, s. 143.

⁴² DRBOHLAV, s. 344.

⁴³ GUINN, s. 463–464.

zločinci, jež je zejména v USA obzvláště silná. Právě tak významná je ovšem metaforická linie příběhu Charlese Mansona a jeho Rodiny.⁴⁴

---

⁴⁴ Charles Manson, In: Reflex [online], [cit. 2022-1-11] Dostupné z: <https://www.reflex.cz/clanek/profil/96930/pred-50-lety-byl-odsouzen-charles-manson-vudce-sekty-vrah-co-nezabijel-a-milacek-popkultury.html>

5. Zodiak

Podle vyšetřovatelů se nejhůře řeší případy sériových vražd, kdy útočník udeřil bez zjevného motivu a prakticky náhodně. Přesně tato situace nastala na počátku 70. let 20. století v San Franciscu, jenž bylo terorizováno nemilosrdným a neznámým vrahem. Zemřelo pět lidí a další dva byli zraněni. Po vraždách následovaly dopisy zaslané do redakcí místního tisku a na místní policejní stanice, které se na vyšetřování podílely. Tyto dopisy obsahovaly podrobný popis vražd, záhadné šifry, ale také vždy podpis, znak kruhu, přes který byl nakreslený kříž – znak zvěrokruhu neboli zodiaku, podle kterého dostal vrah svoji přezdívku.⁴⁵

5.1. Vraždy

Za první vraždu, která bývá neoficiálně připisována Zodiakovi, je považována vražda osmnáctileté studentky Cheri Jo Batesové. Ta se stala obětí vraždy při cestě z knihovny, kde studovala do večerních hodin. Pachatel v jejím autě přestříhal kabely, aby měl jistotu, že mu oběť nikam neodjede. Když Cherinino auto po několika pokusech nenastartovalo, přišel k ní neznámý muž, který jí ochotně nabídl pomoc. Působil velmi okouzlejícím a milým dojmem, takže se Cheri nebála, ani když jí nabídl odvoz. Šla s ním cestou k údajnému autu. Jednalo se o izolovaný dvorek mezi dvěma domy, kde nebylo pořádně vidět. Cheri neměla ani čas zareagovat, když byla náhle zabita nožem. Dle pitvy se ukázalo, že Cheri o svůj život bojovala až do úplného konce. Policie byla zmatená, nejednalo se totiž o typickou vraždu – chyběl motiv, dívka nebyla okradena a nejednalo se ani o sexuální motiv, protože byla oblečená.⁴⁶

Muselo se tedy jednat o něco osobního. Z otisku dlaně nalezeného na autě se nepodařilo získat žádné otisky a policii se ani nepodařilo propojit žádné stopy s nějakým podezřelým. Dne 29. listopadu obdržela policie v Riverside a redakce novin Press-Enterprise shodně dopis s přiznáním. Ani to však policii nikam nedovedlo. Následovaly pak ještě dva dopisy, ve kterých stálo „*Batesová musela zemřít. Další budou následovat*“.⁴⁷

Prvními zavražděnými, kteří jsou prokazatelně připisovány Zodiakovi, byl studentský pár Daren a Michael ve věku 16 a 17 let, který byl zastřelen na cestě u Valleja poblíž San Franciska v parku Blue Rock Springs v prosinci 1968. Bylo těsně před půlnocí, když vedle

---

⁴⁵ CROW, s. 219.

⁴⁶ STEWART, Gary, MUSTAFA, Susan D., *Zodiak. Nejnebezpečnější ze všech zvířat*, Brno 2014. s. 154–155.

⁴⁷ Tamtéž, s. 156–158.

jejich auta zastavilo pro ně neznámý vůz. Řidič chvíli seděl v autě a nedělo se nic podezřelého. Poté muž vystoupil z auta, zvedl devítimilimetrovou poloautomatickou pistoli a začal střílet. První kulka zasáhla Michaela do krku, druhá kulka mu proletěla kolenem, když se snažil dostat na zadní sedadlo, aby se před střelbou ukryl. Vrah se poté přesunul na druhou stranu auta a zaměřil se na nebohou Darlene. Tu čekaly tři výstřely do paže a levého boku. Vrah s pocitem dobře odvedené práce nasedl do auta a odjel.⁴⁸

O několik minut později na místě zastavil jiný automobil. Lidé z tohoto vozu slyšeli Michaela, jak volal o pomoc, zatímco Darlen se uvnitř auta zmožila už jen na tiché sténání. Za chvíli se na místě objevily houkající a blikající policejní vozy. Cestou do nemocnice Darlen, ale podlehla svým zraněním. Michael se podrobil v nemocnici těžké operaci, při které mu byly z těla vyndány čtyři kulky. Později útočníka popsal policii „*muž okolo třiceti let, hnědé vlasy, kulatý obličej, podsaditá postava*“.⁴⁹

Zhruba 40 minut po střelbě zavolal na místní policii neznámý muž. Když se operátorka ohlásila, ozvalo se v telefonu: „*Chci nahlásit dvojnásobnou vraždu. Když pojedete jednu míli na východ po Columbus Parkway do veřejného parku, najdete tam dva mladé lidi v hnědém autě. Byli zastřeleni devítimilimetrovým lugerem. Zabil jsem taky ty další lidi vloni. Na shledanou.*“⁵⁰ V jedné věci se ale dotýčný mýlil, nebyla to dvojnásobná vražda, protože Michael vraždu přežil. Podobný dvojitý útok se uskutečnil následujícího července. Střelec jel podél auta, na které střílel bez jakéhokoli předchozího varování. Zabil opět mladou dívku a vážně zranil jejího přítele.⁵¹

Dalším pokusem o dvojnásobnou vraždu byl útok na další mladý pár. Bryan a Cecilia se 27. září 1969 rozhodli pro cestu k jezeru Berryessa, vzdálenému asi dvě hodiny od okresu Napa, vybrali si místo u velkého stromu poblíž západního pobřeží na Twin Oak Ridge. Užívali si piknik na dece a vše vypadalo na dokonalý podzimní den. To se ale změnilo ve chvíli, kdy z lesa vystoupil muž v černé masce s kápí, která mu zakrývala hlavu a ramena a bílým symbolem na přední straně obleku, který zakrýval jeho břicho. Jednalo se o kruh se symetrickým křížem uvnitř. Vytáhl na ně pistoli. Sdělil jim, že potřebuje jejich klíče od auta, aby se dostal do Mexika, tvrdil, že uprchl ze státního vězení. Svázal Cecílii i Bryanovi ruce za zády a vytáhl nůž s dlouhou čepelí, který měl za opaskem. Bez jediného slova vrazil nůž Bryanovi do zad a opakovaně ho bodal. Bryan i přes ohromnou bolest zvládl předstírat, že je

---

⁴⁸ STEWART, s. 174–175.

⁴⁹ Tamtéž, s. 175–176.

⁵⁰ GRAYSMITH Robert, *Zodiac*, Praha 1995.

⁵¹ CROW, s. 221.

mrtvý, aby ho nechal na pokoji. Vrah se přesunul k Cecilii a začal bodat ji. Poté se opět pouze otočil a odešel.⁵² Nic nevzal, všechny věci zůstaly na místě. Vzal pouze černou fixu a namaloval svůj symbol na dveře Bryanova bílého volkswagenu. Pod něj napsal: *Vallejo, 12-20-68, 7-4-69, Září 27-69-6:30, nožem.*⁵³

Když si byl Bryan jistý, že je útočník pryč, pokoušel se doplazit k silnici. Jejich nářky uslyšel muž, který šel okolo, a zavolal jim pomoc. Cecilia a Bryan byli převezeni do nemocnice Queen of the Valley. Cecilia podstoupila operaci a žila ještě další den, následně však podlehla vážným zraněním. Bryan přežil a popsals zabijáka policii: mezi dvaceti a třiceti lety, plisované staromódní kalhoty, nedbale oblečen, černá obřadní kápě do pasu, symbol na přední straně kápě, břicho visící přes kalhoty, ne příliš inteligentní, ale ne analfabet, táhlý hlas s přízvukem, který nebyl jižní.⁵⁴

Další vražda se uskutečnila v sobotu 11. října 1969, kdy řidič žlutého taxíku Paul Stine měl noční službu. Cestou ale narazil na muže v černém, jak na něj mává. Taxikář mu zastavil a nejspíše ho znal, protože mu dovolil se posadit na přední sedadlo. Vrah mu přiložil pistoli k pravé části obličeje a vystřelil z bezpečné vzdálenosti přímo nad uchem.⁵⁵ Tři mladíci z domu, co stál naproti místu, kde se střelba odehrála, viděli, jak se neznámý muž prohrabuje kapsami taxikáře a vytahuje mu peněženku. Na základě toho, zavolal jeden z mladíků policii, zatímco další dva pokračovali v pozorování toho, co se v taxíku děje. Viděli, jak se sklání nad mrtvolou, odtrhává mu kus z košile a utírá palubní desku, interiér i dveře kapesníkem. Vrah, aniž by se rozhlédl kolem sebe, v klidu odešel.⁵⁶ Strážníci si promluvili s mladíky a jejich výpovědi byly trochu zmatečné, za což mohl šok. Byl však poskytnut popis podezřelého „muž, běloch, kolem čtyřicítky, nazrzlé blond vlasy, vojenský sestřih, brýle, podsaditý, tmavě hnědé kalhoty, tmavá parka, tmavé boty. A kráčel směrem od Washington Street. Kvůli nedorozumění, které ale bylo zásadní, dispečer udal také to, že vrahem byl černoch. Až po nějaké době došlo k opravě, že se jedná o bělocha“.⁵⁷

Poslední případ spojený se Zodiakem byl případ mladé matky Kathleen Johnsonové a její desetiměsíční dcery Jennifer, které se vracely 22. března 1970 domů po návštěvě své rodiny. Začala být nervózní ve chvíli, když jí došlo, že auto, které jede za ní, ji pronásleduje už delší dobu. Auto na ni zablikalo a zatroubilo ve snaze donutit ji zastavit. Nejprve zastavit

---

⁵² STEWART, s. 189–191.

⁵³ GRAYSMITH, s. 76–77.

⁵⁴ STEWART, 193.

⁵⁵ GRAYSMITH, 82–84.

⁵⁶ STEWART, 196.

⁵⁷ Tamtéž, s. 196–197.

nechtěla, ale poté co si myslela, že se jí řidič snaží sdělit, že je s jejím autem něco v nepořádku, nakonec zastavila. Neznámé auto zastavilo těsně za ní a řidič sdělil Kathleen, že její auto má povolené zadní kolo. Nabídl se, že kolo utáhne a začal předstírat, že kolo utahuje. Poté nastoupila zpět do auta a nastartovala. Auto se ale pouze zakymácelo a zůstalo stát, levé zadní kolo upadlo. Zoufalé ženě nezbylo nic jiného, než vzít své dítě a nasednout k neznámému do auta a nechat se odvézt na nejbližší benzinovou stanici. Po cestě ale muž míjel jednu stanici za druhou. Kathleen seděla v tichosti a pouze čekala, až se naskytne vhodná chvíle k útěku. Konečně se jí naskytl příležitost, kdy se auto zastavilo na stopce. Popadla své dítě a rychle vyskočila z auta a utíkala co nejrychleji přes nedaleké pole. Běžela směrem k blízké silnici, kde se jí podařilo zastavit kolemjedoucí auto a díky tomu byla zavezena na policejní stanici v Pattersonu. Pachatel tohoto pokusu o únos dojel zpět k autu Kathleen, které na místě zapálil.⁵⁸

Kathleen mezitím udávala seržantu McNattovi přesný popis události a pachatele. Najednou se ale podívala nad policistu a prohlásila: „*můj Bože, to je on. To je on přímo támhle.*“ A ukazovala při tom na obrázky hledaných na nástěnce, jednalo se o vraha taxikáře Paula Stinea, pravděpodobný portrét Zodiaka. Policie si nebyla jistá, jak si s tímto případem poradit, protože na rozdíl od klasického modu operandi Zodiaka pachatel nijak neohrožoval dítě ani ženu.⁵⁹

5.2. Zodiak a média

Již po první vraždě Cheri Jo Batesové obdrželi na policii v Riverside i riversidské noviny Press-Enterprise shodně dopis s přiznáním vytištěný na dálnopisném papíře používaném často drážními úředníky. Pisatel se v dopise zmínil, že přijdou další oběti. Z dopisu se nepodařily sejmout žádné otisky. 30. dubna následovaly další dva dopisy, opět jeden do novin a jeden na policii. Oba dopisy podepsané obráceným E a na bok položeným V, tento kryptogram se vykládá jako Z. Ve třetím dopise, který poslal otci zabitě Cheri Jo, stálo: „*Musla zemřít další budou následovat*“, opět bez interpunkce a tento dopis byl nepodepsaný.⁶⁰

Na Zodiakovu šifru byla použita jednoduchá technika kryptogramu. Nejprve bylo zformulováno poselství celé zprávy, záměrně bez použití interpunkce a s pravopisnými chybami. A na konec zprávy byl připsán nesmyslný shluk písmen: ebeorietemethhpiti.

---

⁵⁸ STEWART, s. 209–211.

⁵⁹ GRAYSMITH, s. 140–141.

⁶⁰ STEWART, s. 158.

Zakomponována zde byla také část z LaVeyovo Satanského devatera. Celá šifra byla nakonec rozdělena do tří částí a společně s touto šifrou byl odeslán i průvodní dopis. Poprvé se zde objevuje Zodiakův podpis – kruh s křížem uvnitř. První dopis s úvodní částí šifry byl adresován vallejským novinám Times-Herald a na obálku bylo připsáno, že se jedná o spěšnou zásilku pro redakci. Druhý dopis, v podstatě totožný až na drobné úpravy, byl odeslán do San Francisco Examiner a byla k němu přiložena druhá část šifry. A třetí a poslední část šifry s dopisem, ke kterému navíc připsal: „*Tahle šifra obsahuje moji totožnost.*“ Tato šifra se mezi veřejností zapsala, jako šifra 408, a to proto, že obsahovala 408 písmen a symbolů. Všechny 3 části šifry byly uveřejněny přesně podle pokynů, které byly v dopise uvedeny.⁶¹

V následujícím dopise, který byl odeslán 4. srpna 1969, se vrah poprvé nazval Zodiakem, slovo odvozené z řeckého slova zoion, což znamená zvíře. Samotná šifra pak byla rozluštna 8. srpna 1969 středoškolským učitelem Donaldem Hardenem a jeho manželkou Betty Hardenovou, kteří se o ní dozvěděli právě z novin. Výsledek pak ověřovala i FBI. Když vysvětlovali, jak na šifru přišli, sdělili, že jim bylo jasné, že se ve zprávě bude pravděpodobně nacházet slovo „*kill*ing“, hledali proto písmena nebo symboly, které se budou za sebou opakovat dvakrát po sobě, tedy dvě l. Předpokládali také sebestřednost vraha a tím odvodili to, že budou věty začínat slovem já (I). Poté, co se jim podařilo rozluštit slovo zabít (kill) a díky tomu slova jako zabíjení (killing) a děsivý (thrilling), byli schopni nakonec prolomit celý kód, a tím šifru vyřešit. Až díky tomu si vyšetřovatelé uvědomili, že se jedná o dílo sériového vraha. Povšimli si také zvláštní stylistiky a pravopisných chyb, které se ve zprávách nacházely, a také odkazů na Satanské devatero. Bohužel ani prolomení šifry je nijak nenavedlo k identitě vraha.⁶²

5.3. Podezřelí a shrnutí případu

Případ Zodiaka zůstává pro mnoho lidí záhadou, a to nejenom proto, že se dodnes neví, kdo zločiny spáchal, ale také je v neposlední řadě na místě otázka, kdy zločiny skončily. Kriminalista Robert Graysmith, autor knihy o Zodiakovi, tvrdil, že Zodiac vrah zůstal aktivní až do 80. let a zavraždil desítky dalších lidí, i když tento názor je kontroverzní. Během 90. let několik vyšetřovatelů tvrdilo, že identifikovali vraha Zodiaka, nejčastěji uváděný podezřelý byl Arthur Leigh Allen (1933–1992), učitel z Vallejo v

---

⁶¹ STEWART, s. 177–180.

⁶² Tamtéž, s. 182–183.

Kalifornii, který byl v roce 1975 trestán za obtěžování dětí, ačkoli jeho identifikace s vrahem Zodiaka nebyla nikdy doložena.⁶³

Mezi jedny z podezřelých patřil Lawrence Kane, který sloužil v námořních zálohách, kde se mohl naučit kódovat. V roce 1962 měl autonehodu, která mu způsobila zranění mozku, které mohlo ohrozit jeho schopnost ovládat svá nutkání. Byl zatčen již v roce 1961 a za stalking v roce 1968. Policejní detektiv tvrdil, že Kaneovo jméno bylo zakomponováno do jedné ze Zodiakových šifer. Policista ze San Francisca, který pravděpodobně viděl Zodiaka okamžiky po Stineově vraždě, řekl, že Kaneova fotka byla bližší než jakákoli jiná podobizna, kterou viděl. Kathleen Johnsová, která v roce 1970 utekla muži, který byl považován za Zodiaka v Modestu, také identifikovala fotografii Kanea jako únosce.⁶⁴

Dalším podezřelým se stal Arthur Leigh Allen, který byl hlavním podezřelým podle autora Roberta Graysmitha. Byl vyslýchán policií v roce 1969 a znovu v roce 1971. Allen nosil hodinky značky Zodiac, vlastnil pistoli stejné ráže použité při jedné střelbě a řekl policii, že zakrvácené nože v jeho autě byly použity k zabíjení kuřat. Byl propuštěn z námořnictva a byl vyhozen z práce školního učitele kvůli obviněním ze sexuálního zneužití. Uměl psát oběma rukama, což podle některých teoretiků mohlo pomoci zamaskovat jeho rukopis. Policie Allena znovu vyšetřovala v roce 1991 poté, co informátor čelící obvinění z ozbrojené loupeže řekl, že se mu Allen chlubil zabitím taxikáře. V tu chvíli Michael Mageau, který přežil útok ve Vallejo, identifikoval fotografii Allena jako střelce. Allen neodpovídal svědeckým popisům Zodiaka. Jeho otisky se neshodovaly s otisky nalezenými v kabině Paula Stinea a věřilo se, že patří Zodiakovi. Jeho otisk dlaně se neshodoval s otiskem na dopise zvěrokruhu a jeho DNA se neshodovala s částečným profilem DNA vytvořeným v roce 2002 ze slin na obálce, o níž se věřilo, že patří Zodiakovi. Dvě prohlídky Allenova domu nenašly žádný usvědčující důkaz. Policie měla vzorky jeho pravého a levého písma a ani jeden se neshodoval s písmem Zodiaka.⁶⁵

A jako posledního z celé řady podezřelých je na místě zmínit Earla Vana Besta mladšího. Ve své knize z roku 2014 – *Nejnebezpečnější zvíře ze všech zvířat* – Gary Stewart

---

⁶³ Zodiak, In: Britannica.com [online], [cit. 2022-03-19] Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Zodiac-killer>.

⁶⁴ Kdo byl Zodiak? In: History.com [online], [cit. 2022-03-19] Dostupné z: <https://www.history.com/news/could-any-of-these-men-have-been-the-zodiac-killer>.

⁶⁵ Kdo byl Zodiak? In: History.com [online], [cit. 2022-03-19] Dostupné z: <https://www.history.com/news/could-any-of-these-men-have-been-the-zodiac-killer>.

uvodl, že jeho biologický otec Earl Van Best Jr. byl Zodiak. Ten žil v době zabíjení v Kalifornii, zajímal se o šifry a znal satanistu a člena Mansonovy Rodiny. Best si také odseděl trest ve vězení za znásilnění Stewartovy matky a možná choval zášť vůči reportérovi San Francisco Chronicle Paulu Averymu, který o páru napsal sérii článků. Stewart tvrdil, že našel Bestovy iniciály v šifrách zvěrokruhu a že rukopis na Bestově oddacím listu se shoduje s rukopisem Zodiaka. Navzdory obrovské publicitě, které se Stewartově knize dostalo, odborníci většinu jejích tvrzení rychle zamítli. Metoda, kterou použil k prolomení šifry, byla sporná, otisk prstu byl pouze podobný. Best zemřel v roce 1984.⁶⁶

Podezřelých z tohoto případu byly stovky, ale nikdy se nepodařilo spojit konkrétního člověka se všemi případy, a proto zůstává případ Zodiaka dodnes nevyřešený a i po více jak padesáti letech zamotává hlavu vyšetřovatelům i historikům. V dnešní době se ale asi již nepodaří vraha identifikovat, i když se o to stále pokouší jak policie, tak i široká veřejnost. Skupině lidí se prý podařilo prolomit další ze Zodiakových šifer, ale ani to nepřineslo do případu žádné objasnění. Společnost v San Francisku tedy dodnes žije v neklidu, že mezi nimi může žít člověk, který má na svědomí několik lidských životů, a i dnes vznikají skupiny lidí, kteří se snaží případ objasnit, aby bylo dosaženo spravedlnosti.

5.4. Obraz San Franciska v 70. letech

San Francisko samo o sobě bylo centrem zločinu a rozkvétající mafie, i proto dostal Zodiak prostor k vraždám. V době, kdy se uskutečnily vraždy, patřilo San Francisko mezi přední města v USA, co se týkalo hudby, módy a kontrakulturních hnutí. Bylo to ale také město, ve kterém hojně vzkvétal pornografický průmysl, otevíralo se zde mnoho sexshopů a peep show. I proto se město stalo dobrou kulisou pro kriminální dramata a filmy ze 70. let, jako například „Dirty Harry“ z roku 1971 a televizní seriál „Ulice San Franciska“, běžící v letech 1972 až 1977. To také vedlo k vytvoření feministických skupin, které obhajovaly sexuální pracovníky. Dva z nejděsivějších okamžiků v historii města – Jonestownský masakr zahrnující Chrám lidu se sídlem v San Francisku a atentát na Harveyho Milka – se odehrály s odstupem devíti dnů v listopadu 1978.⁶⁷

---

⁶⁶ Kdo byl Zodiak? In: History.com [online], [cit. 2022-03-19] Dostupné z: <https://www.history.com/news/could-any-of-these-men-have-been-the-zodiac-killer>.

⁶⁷ San Francisco in 70's, In: SFGATE.com [online], [cit. 2022-03-14] Dostupné z: <https://www.sfgate.com/living/article/1970s-San-Francisco-memories-history-culture-12860729.php#photo-9811444>.

V létě 1967 do sanfranciské čtvrti Haight-Ashbury přijely desetitisíce mladých příznivců kontrakultury. Tito takzvaní „hippies“ doslova ovládli čtvrť a přinesli do města zářivé barvy a naplnili je hudbou, drogami, hlavně LSD a konopím, a volnou láskou. Toto období se do historie zapsalo jako Léto lásky. Vysokoškolští a středoškolští studenti začali proudit do Haight-Ashbury během jarních prázdnin roku 1967 a místní vládní úředníci, kteří byli odhodláni zastavit příliv mladých lidí, jakmile školy v létě skončí, nevědomky přitáhli další pozornost na scénu. Řada článků v místních novinách upozorňovala celostátní média na rostoucí počet hippies. Na jaře někteří obyvatelé Haight-Ashbury reagovali vytvořením Rady Léta lásky a dali této události jméno. Díky šíření informací o akci v médiích proudilo do San Franciska stále více mladých lidí, kteří se k ní chtěli připojit. Celá akce skončila 6. října 1967 tzv. falešným pohřbem „smrt hippies“, čímž chtěli organizátoři zabránit tomu, aby na místo přijížděli další studenti. Vyzvali je, aby se o revoluci ve stylu hippie snažili tam, kde žijí a nejezdili do San Franciska.⁶⁸

---

⁶⁸ San Francisco in 70's and Summer of Love, [online], [cit. 2022-03-14] Dostupné z: <https://www.sfgate.com/bayarea/article/Why-the-1970s-in-San-Francisco-were-way-better-13300979.php>.

6. John Wayne Gacy

Že se i navenek za milým zevnějškem může skrývat zrůda, ukázal případ jednoho z neznámějších amerických sériových vrahů Johna Wayne Gacyho, který se zapsal nejenom do dějin Chicaga, ale i celých Spojených států. Má na svědomí 33 potvrzených obětí. Navenek úspěšný podnikatel a muž, který chodil v převlečení za klauna těšit děti do nemocnic a na dětské oslavy, znásilňoval a zabíjel mladé muže, ty pak následně zakopával na pozemku svého domu, nebo je pohazoval do nedaleké řeky.⁶⁹

O tomto případu se zmiňuje mnoho amerických dobových médií. 23. prosince 1978 vyšel v Chicago Tribune článek, který informoval o případu. „*Nalezeny 4 oběti vraždy, obáváme se, že dalších 28 lidí je mrtvých,*“⁷⁰ zněl titul. I novodobá média tento případ stále zajímá. Jak se z člověka z vyšší společnosti, který zasahoval i do vyšší politiky, stane sériový vrah?

6.1. Život

John Wayne Michael Gacy jr. se narodil 17. března 1942 v americkém Chicagu jako druhorozené dítě dánské matce a polskému otci, to ale v budoucnu nemělo žádný vliv na jeho budoucí působení. Pocházel ze silně katolické rodiny střední třídy. Byl velmi tichý a mírný a tím moc nezapadal mezi své vrstevníky, oblíbě se ale těšil u učitelů a později i u zaměstnavatelů. Už jako malý chodil na mnoho brigád, aby si přivydělal. V celku poklidné dětství ale skončilo v jeho 11 letech, kdy jeho otec začal propadat alkoholismu a díky tomu začal týrat své děti i vlastní ženu. Osudným se mu ale stal také úraz hlavy způsobený houpačkou na místním koupališti a následným krvácením do mozku. V 16 letech mu následkem tohoto zranění lékaři diagnostikovali krevní sraženinu v mozku. V důsledku možná i tohoto zranění byl vyloučen ze čtyř středních škol a odešel z domu.⁷¹

Brzy se však ale vrátil domů, a dokonce začal znovu studovat, dokončil střední školu a později i studia na univerzitě v oboru ekonomie a managementu, kde byl dokonce považován za jednoho z nejlepších absolventů s výraznými schopnostmi pro obchod a hlavně jednání s klienty. Po skončení studia úspěšně podnikal v oblasti prodeje a nákupu bot. Gacy se stal

---

⁶⁹ John Wayne Gacy, In: denik.cz [online], [cit. 2022-03-15] Dostupné z: https://www.denik.cz/ze_sveta/john-gacy-vrah-vrazda.html.

⁷⁰ *4 slaying victims founds, 28 more are feared dead.* In: Chicago Tribune 357, 23-12-1978, Chicago, s. 1.

⁷¹ DRBOHLAV, s. 267.

viceprezidentem amerického elitního klubu Jaycees a byl uznávaným členem vyšší vrstvy.⁷² V roce 1964 se oženil s Marlynn Myersovou, převzal řídicí pozici v podniku zabývající se rychlým občerstvením, jednalo se o tehdy o jednu z poboček KFC, které patřilo otci Marlynn. V té době patřil mezi pilíře kounity ve městě Waterloo a dařilo se mu v juniorské obchodní komoře.⁷³

6.2. Zneužívání

Roku 1968 sexuálně zaútočil na mladého zaměstnance, který pro něj pracoval v restauraci. Nasadil mu želízka a snažil se ho znásilnit. Nakonec ho donutil pouze k orálnímu sexu, po kterém následně chlapec vše nahlásil na policii. Za tento čin dostal Gacy trest 10 let nepodmíněně, ale odseděl si pouze rok a půl. Choval se jako vzorný vězeň a i tím se mu podařilo přesvědčit komisi, že nepředstavuje již žádné nebezpečí pro své okolí, a proto byl podmíněně propuštěn.⁷⁴

Poté, co se několikrát objevilo podezření na další zneužívání ze strany Gacyho, se rozhodl, že své oběti začne vraždit. První vraždu spáchal na Nový rok 1972, kdy zavraždil Tima McKaye. Většinu obětí tvořili gay prostituti nebo zaměstnanci z firem, které Gacy provozoval. Během následujících šesti let zneužil a zavraždil Gacy minimálně 33 chlapců. Mrtvá těla pak zakopával v suterénu vlastního domu.⁷⁵

Po odpykání 18 měsíců byl Gacy v roce 1971 podmíněčně propuštěn a přestěhoval se zpět do Chicaga. Začal pracovat jako dodavatel na stavbách a poté začal s vlastním stavebním podnikáním. Toho července se znovu oženil s nedávno rozvedenou ženou, kterou poznal prostřednictvím společných přátel, a s finanční pomocí své matky se přestěhoval do domu v Des Plaines. V únoru 1971 se Gacy znovu dostal do problémů se zákonem. Byl obviněn z pokusu o znásilnění mladého muže. Obvinění byla stažena, když se oběť nedostavila k soudu k jednání. Gacyho druhá manželka se s ním rozvedla v březnu 1976. Pár neměl děti.⁷⁶

Gacy si mezi tím žil úplně obyčejným, i když dvojitým životem. Přes den pilně pracoval ve svých firmách, převlékal se za klauna Poga a chodil bavit děti do blízkých nemocnic. Ve svém domě pořádal sešlosti a zábavná odpoledne pro vlivné rodiny z města, a dokonce se i

---

⁷² Tamtéž, s. 267.

⁷³ CROW, s. 88.

⁷⁴ Tamtéž, s. 88.

⁷⁵ DRBOHLAV, s. 269.

⁷⁶ John W.Gacy, In: Clarkprosecutor.org [online], [cit. 2022-03-15] Dostupné z: <http://www.clarkprosecutor.org/html/death/US/gacy237.htm>.

angažoval v politice. V noci se z něj ale stávalo monstrum a realizoval násilně své zvrhlé touhy.⁷⁷

6.3. Odhalení a trest

12. prosince 1978 policie znovu zaměřila svou pozornost na Johna Wayne Gacyho. Robert Piest, dospívající chlapec z místní lékárny Des Plaines, se ztratil. Gacy byl poslední člověk viděný s chlapcem před jeho zmizením. Když vyšetřovatelé prověřovali Gacyho, byli překvapeni, když zjistili, že byl již předtím potrestán za spáchání sodomie na dospívajícím chlapci. S těmito usvědčujícími informacemi se vyšetřovatelům podařilo získat povolení k prohlídce Gacyho domu. Během výkonu příkazu vyšetřovatelé vstoupili do prostoru pro procházení pod domem. Rychle byl zaznamenán žluklý zápach. Zápach byl považován za vadné kanalizační potrubí, ale to se policii nezdálo, nemohli však momentálně nic dělat. Bez jakýchkoli znatelných usvědčujících důkazů se vyšetřovatelé vrátili do ústředí, aby provedli testy důkazů, které zabavili.⁷⁸ Gacy se během policejní prohlídky svého domu choval bez minimálních známek podezření, s policisty se v klidu bavil a nabídl jim i kávu. Ale zápach nakonec policistům nedal klid a rozhodli se vsadit na svůj úsudek a znovu získali povolení k prohlídce.⁷⁹

Během chladných nočních hodin 22. prosince 1978 policie zahájila jeden z nejděsivějších výkopových projektů v historii celého amerického zločinu. Následující týdny Chicago a celý národ s hrůzou sledovaly, jak se prolézačka pod domem 36letého Johna Wayne Gacyho, někdejšího dětského klauna, odhaluje jako příšerná provizorní hrobka. V domě Gacyho na předměstí Norwood Parku bylo nalezeno 29 těl, všechna mladých mužů. Čtyři další byly nalezeny v řekách Illinois, kde se jich Gacy zbavoval údajně proto, že mu v domě docházelo místo. První zemřel v roce 1972, poslední v roce 1978, pouhých 10 dní před zatčením. Osm obětí nebylo nikdy identifikováno. Při pátrání po tělech a dalších důkazech, které trvalo měsíce, se Gacyho domov proměnil v trosky. Přivezli buldozer a vyšetřovatelé mu zbořili garáž, příjezdovou cestu, grilovací jámu a dvůr. Musely být dokonce zřízeny barikády, které měly odrazit lovce suvenýrů.⁸⁰

---

⁷⁷ DRBOHLAV, s. 269

⁷⁸ AMIRATE, Sam L., BRODERIC, Danny, *John Wayne Gacy. Defending a Monster*, Vermont 2012, s. 151–156.

⁷⁹ DRBOHLAV, s. 270.

⁸⁰ John W.Gacy, In: ChicagoTribune.com [online], [cit. 2022-03-31] Dostupné z: <https://www.chicagotribune.com/nation-world/chi-chicagodays-gacy-story-story.html>

I přes naprostou nezvratnost proti jasnému pachateli se většina společnosti stavěla na jeho stranu, mysleli si totiž, že šlo o podvrh a na Gacyho bylo vše pouze nastraženo ve snaze zdiskreditovat jeho osobu. Ani sám vrah se nehodlal přiznat. Bylo mu provedeno psychiatrické vyšetření, které dokázalo, že je pachatel nesvéprávný, což ale nahrávalo zproštění viny. Obžaloba však tomuto tvrzení nepřikládala žádnou váhu. Dementovala to tím, že vzhledem k jeho sociálnímu postavení a organizovanosti spáchaných činů je nepřičetnost vyloučena a pachatel si byl plně vědom svých činů.⁸¹

V pátek 22. prosince 1978 se Gacy konečně policii přiznal, že zabil nejméně 30 lidí a většinu ostatků obětí pohřbil pod prolezlým prostorem svého domu. Gacy prohlásil, že „jeho první zabití se odehrálo v lednu 1972 a druhé v lednu 1974, asi rok a půl po jeho svatbě.“ Dále se přiznal, že své oběti lákal ke spoutání a následně je sexuálně napadal. Aby utlumil křik svých obětí, nacpal jim do úst ponožku nebo spodní prádlo a zabil je přitazením lana nebo prkna ke krku, když je znásilňoval. Gacy tvrdil, že zabíjel, aby zbavil společnost špatných prvků. Jeho obhájci řekli, že je šílený. V roce 1980 byl shledán vinným z 33 vražd, čímž se stal nejhůře odsouzeným sériovým vrahem v zemi. Ve vězení se Gacy proslavil svými obrazy. Ke konci tvrdil, že je nevinný. Byl popraven ve Stateville Correctional Center v Joliet v roce 1994.⁸²

6.4. Shrnutí

Chicago je třetím největším městem ve Spojených státech, což mu také dává třetí největší mediální trh v USA, proto není divu s jakou rychlostí se informace o tomto případu přenesly do zbytku světa, nejenom tištěnou formou, ale také rádiem a televizí. 22. prosince 1978 v pátek ráno seděl prakticky každý obyvatel Chicaga u televize nebo rádia a všichni se zajímali pouze o jedno: Johna W. Gacyho.⁸³

Problémem celého tohoto případu bylo to, že Gacy nebyl jako většina vrahů mužem ve stínu. Nebyl to anonymní muž od vedle, ze kterého má každý špatný pocit. Gacy byl úspěšný podnikatel. Šlo o úspěšného politika, byl členem demokratické strany, kterým se stal hlavně na truc otci, který byl republikán. Gacy byl aktivní v místní politice a komunitních projektech, nejprve na menší úrovni, když žil v Iowě, a mnohem více poté, co se přestěhoval do Illinois.

---

⁸¹ Tamtéž, s. 270.

⁸² John W.Gacy, In: ChicagoTribune.com [online], [cit. 2022-03-31] Dostupné z: <https://www.chicagotribune.com/nation-world/chi-chicagodays-gacy-story-story.html>

⁸³ ARMITE, s. 175.

Stal se kapitánem okrsku a řídil každoroční přehlídku dne polské ústavy v Chicagu. Dokonce byl vyfotografován s první dámou Rosalynn Carterovou.⁸⁴

Pořádal večírky ve svém domě a na dvoře svého domu, kterých se účastnily někdy až stovky lidí z celého města. Od nejvyšších míst chicagské politiky, včetně starosty a guvernéra, až po jeho obchodní partnery a sousedy. Dalo by se říci, že každý z devíti milionů obyvatel měl alespoň nějakou spojitost s tímto mužem. Proto bylo velmi těžké tento případ soudit, když široká veřejnost nebyla ochotna ani schopna si jen připustit, že by byl tento člověk schopný takových činů. Nakonec ale promluvily důkazy a John Wayne Gacy jr. byl odsouzen k trestu smrti. Byl tak 11. vrahem popraveným v USA v roce 1994, 175. vrahem popraveným od roku 1976, 1. vrahem popraveným v Illinois v roce 1994 a 2. vrahem popraveným v Illinois od roku 1976.⁸⁵

---

⁸⁴ Tamtéž, s. 175.

⁸⁵ Tamtéž, s. 175–176.

7. Ted Bundy

Ted Bundy patří k jednomu z nejhorších sériových vrahů v dějinách USA. Celkový počet jeho obětí zůstane dodnes obestřen záhadou, ale během svého pouze čtyřletého řádění zabil minimálně 30, ale možná až sto nešťastných žen a dívek v sedmi státech USA. Fakt, že tento bezcitný vrah, který zabil tolik žen, působil dojemem pohledného a okouzlujícího muže, dodává jeho příběhu na zajímavosti.⁸⁶

V jeho případě je velmi těžké určit, co je pravda a co ne, jelikož každému novináři nebo spisovateli, se kterými kdy mluvil, řekl informace jinak. A i informace o jeho životě jsou značně nejasné. Ale dokázal o sobě mluvit dlouho. Chtěl, aby celý svět věděl, co je zač a co v životě udělal, a svaloval vinu za své činy na násilnou pornografii a špatné dětství plné lží.

7.1. Život

Malý Theodore Robert se narodil 24. listopadu 1946 svobodné mladistvé matce ve Filadelfii. Příjmení Bundy však neměl hned od narození, ale získal ho až v roce 1950, kdy se s matkou přestěhoval do státu Washington, kde se jeho matka provdala za nemocničního kuchaře Johnieho Bundyho, který si Teda adoptoval. Mladý Bundy vyrůstal jako typický americký kluk, chodil do skautu, aby si vydělal nějaké peníze, roznášel noviny, uklízel dvorky nebo sekal trávníky v sousedství. Studium mu šlo dobře a na střední škole měl nejenom studijní, ale i sportovní úspěchy.⁸⁷

Na první pohled se může zdát, že Bundyho dětství bylo ideální, ale s Tedem byly problémy už od narození. Vychovávali ho jeho prarodiče a říkalo se, že pochází z incestního vztahu mezi jeho dědečkem a matkou. Tedy mu dokonce bylo tvrzeno, že jeho prarodiče jsou jeho skutečnými rodiči, a tudíž jeho matka pro něho byla vlastně sestrou. Od tří let ho přitahovaly nože, ale jeho deviantnímu chování nikdo nevěnoval pozornost, protože jeho příjemný vzhled všechny v jeho okolí uchvátil. Bundy si postupem času sám až moc dobře uvědomoval, že je natolik šarmantní, aby na něj nepadlo ani minimální podezření.⁸⁸

V roce 1967 ve svých jednadvaceti letech si našel první přítelkyni, dívka ho ale po dvou letech opustila. Díky rozchodu propadl Bundy těžkým depresím. To vše ještě prohloubilo zjištění týkající se jeho rodiny. Jeho sestra totiž nebyla jeho sestrou, ale matkou a

---

⁸⁶ CROW, s. 32.

⁸⁷ Tamtéž, s. 32.

⁸⁸ ROSEWOOD, Jack, *Sérioví vrazi. 15 příběhů, které otřásly světem*. Praha 2020.

jeho domnělí rodiče byli jeho prarodiči. Po tomto zjištění se od nich Theodor odtrhl a izoloval se od světa. To se ale změnilo, když nastoupil na univerzitu, kde začal studovat psychologii a asijskou kulturu. Pracoval v té době také na krizové lince a výrazně zasahoval do prevence kriminality tím, že psal zprávy o stavu a možném vývoji kriminality pro národní psychologickou společnost a později i pro královskou akademii.⁸⁹

Po zdárném absolvování univerzity Bundy pracoval pro místní republikánské kandidáty ve státě Washington a tam vedl místní kampaň během voleb v roce 1968 pro guvernéra Nelsona Rockefellera na předsednictví. Bundy se toho roku dokonce zúčastnil republikánského národního shromáždění jako Rockefellerův delegát. Pracoval také jako řidič, bodyguard a celkový asistent kandidáta na guvernéra nadporučíka Arthura Fletchera, prvního Afroameričana, který se ucházel o celostátní volební úřad na západě Spojených států. To prý Bundymu dodávalo pocit „sounáležitosti a úspěchu“.⁹⁰

Začal studovat na právnické fakultě v Utahu, kde se dokonce stal místním hrdinou v novinách, když zachránil chlapce, který se topil v jezeře, a znovu ho přivedl k životu. Během četných obchodních cest se v roce 1973 zasnoubil s dívkou v Kalifornii, ale Bundy s ní pak přestal komunikovat.⁹¹

7.2. Vraždy

První zaznamenaný zločin připisovaný Bundymu se stal v roce 1974, kdy vstoupil do pokoje jedné studentky na univerzitní koleji ve Washingtonu a začal ji brutálně bít tyčí z její vlastní postele, než ji sexuálně napadl speculem, tedy kovovým zrcátkem, které se používá při gynekologických vyšetření. V domnění, že je dívka po smrti Bundy z pokoje zmizel, našťestí dívku nakonec našli její spolubydlíci. Dívka tento útok přežila, ale utrpěla trvalé poranění mozku.⁹²

A právě v tuto chvíli se v Bundym probudilo to, co prakticky v každém sériovém vrahovi. Po prvním činu byl tak napumpovaný, že téměř okamžitě začal své násilí stupňovat. A to tak, že začala mizet prakticky jedna studentka měsíčně. Bundy je buď napadl v jejich pokojích, omráčil je, unesl, nebo, což se stalo jeho typickým znakem, je vlákal pomocí lsti do svého auta. Atraktivní a pohledný vrah jezdil v době svého řádění v autě série Beetle od

---

⁸⁹ DRBOHLAV, s. 180.

⁹⁰ Proč sériové vrahy přitahuje politika?, In: Salon.com [online], [cit. 2022-04-] Dostupné z: <https://www.salon.com/2022/01/29/why-serial-killers-are-drawn-to/>

⁹¹ Tamtéž, s. 180.

⁹² ROSEWOOD, s. 144.

Volkswagenu, což mu již od pohledu dodávalo poměrně volnomyšlenkářské vzezření. Vypadal díky tomu víc jako mírumilovný hippie než sériový vrah nebo i student práva. Používal svůj šarm a společně s ním i jednoduché lsti, jako bylo třeba předstírání zlomené ruky nebo nohy a tím se snažil u obětí vyvolat soucit. Jeho cílem byly dlouhovlasé vysokoškolačky, které mu připomínaly dívku z jeho prvního nepodařeného vztahu. Ty pak žádal o pomoc s nákupem nebo knihami do auta, a jakmile se dívky ocitly ve zranitelné pozici, začal je bít klíčem od kola nebo páčidlem, dokud je neomráčili nebo dokud nepřestaly klást odpor. Dívky pak naložil do auta, spoutal, sexuálně napadl a pohodil u silnice.⁹³

Bundy se stal podezřelým v roce 1974, kdy se v červenci potuloval po státním parku Lake Sammamish v Issaquah a během této doby zmizely z parku dvě ženy, Janice Ottová a Denise Naslundová. Nejméně osm lidí volalo na policii, aby nahlásilo, že muž jménem Ted s rukou v závěsu chtěl pomoci se svou lodí. Jeden ze svědků uvedl, že poté, co se dostal blízko k jeho autu, zjistil, že se tam žádný člun nenachází. Policie měla nyní popis muže i vozidla společně se jménem. Informace posílali dále do médií, a to i s portrétem možného podezřelého. Bývalá přítelkyně a i jedna z Tedových bývalých vyučujících zavolaly na policii a poukázaly, že vrahem by mohl být Ted Bundy, policie však tento tip ignorovala, i kvůli tomu, že denně dostávali přes 200 různých tipů a bylo pro ně nemyslitelné, že by budoucí právník vedl druhý život jako sériový vrah.⁹⁴

Na podzim roku 1974 vraždil v Salt Lake City, kde během měsíce zmizely tři místní dívky. Zásadní chyby, které se Bundy dopustil, byl pokus o únos. V listopadu 1974 zastavil na ulici Carol De Ronchovou, které se představil jako detektiv, a vyzval ji, aby jej následovala k jeho autu. Tam jí nasadil pouta, usadil ji dovnitř a rychle odjel. Dívce však celá situace přišla podezřelá a z auta se jí podařilo vyskočit ven během jízdy. Utekla a vše nahlásila policii. Bundy se kvůli obavám z odhalení začal více přemísťovat, ale i přes to byl při kontaktech s obětí většinou svědky viděn a jeho auto také bylo nápadné a i díky tomu se zrodil poměrně konkrétní obraz pachatele.⁹⁵

Poslední Bundyho známou obětí a zároveň tou nejmladší byla 12letá Kimberley Leachová. K této vraždě došlo během doby, kdy byl Bundy na útěku na Floridě. Tu 8. února 1979 uškrtil a pohlavně zneužil v Lake City na Floridě.⁹⁶

---

⁹³ Tamtéž, s. 143–144.

⁹⁴ ROSEWOOD, s. 146.

⁹⁵ DRBOHLAV, s. 181–182.

⁹⁶ CROW, 34–35.

7.3. Zatčení a soud

Policie Bundyho dostihla právě v Salt Lake City v noci 16. srpna 1975, zastavila ho, ale pouze kvůli dopravnímu přestupku. Byl zastaven kvůli tomu, že jeho brouk jel bez zapnutých světel, když bylo ale prohledáno auto, zjistilo se, že s sebou veze krom jiného také pouta, páčidlo, lyžařskou kuklu a nylonovou punčochu. Chtěl policisty umluvit, ale jeden z detektivů, Jerry Thompson, poznal jak Bundyho, tak jeho Volkswagen. Byl vydán příkaz k prohledání jeho bytu. Byl obviněn za držení věcí sloužících k loupežím a později identifikován jednou ze svých obětí. Identifikovala ho právě 18letá Carol De Ronchová, které se tehdy představil jako policista a které se podařilo uprchnout z Bundyho auta. Bundy byl tehdy obviněn ještě navíc z únosu, ale po měsících právních tahanic, během toho byl z nepochopitelného důvodu propuštěn z vazby, byl nakonec shledán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody na 15 let. Po vyslechnutí tohoto rozsudku byl převezen do Colorada, kde měl čelit obvinění z vraždy 23leté studentky, kterou měl v lednu unést z lyžařského střediska.⁹⁷

Bundy tehdy využil situace a uprchl ze soudní budovy v Coloradu. Bylo mu dovoleno použít telefon v knihovně, kde byl ponechán o samotě a odkud následně vyskočil z okna ve druhém patře. Byl dopaden až po šesti dnech.⁹⁸ O půl roku později však znovu uprchl, tentokrát ze zařízení Glenwood Springs v Coloradu, kdy se pomocí čepele pily na kov prořezal kovovým plátem stropu, a dostal se tak do prostoru nad. Díky tomuto útěku se Bundy dostal na seznam 10 nejhledanějších zločinců FBI⁹⁹ a ve státě Florida zahájil sérii útoků na ženy. Během pár dnů byl ale chycen, souzen, usvědčen a nakonec i odsouzen k smrti za vraždy spáchané v několika státech USA. V následujících deseti letech se Bundy pokusil několikrát odvolat proti trestu a tvrdil, že je nevinný. Až když mu bezprostředně hrozila poprava, přiznal se nakonec k 30 vraždám. Skutečný počet obětí však není znám. Mnozí odborníci se shodují na tom, že by obětí mohlo být až 35. Bundy byl popraven na elektrickém křesle 24. ledna 1989. Před svou smrtí řekl novinářům, že jeho povahu a chování ovlivnila převážně pornografie s násilným obsahem.¹⁰⁰

U soudu působil Bundy značně teatrálně, mnohdy afektovaně, například když v slzách prosil o milost. Jeho výstupy nebyly ani tak vlastní obhajobou, jako spíše demonstrací síly a

---

⁹⁷ CROW, s. 34.

⁹⁸ Ted Bund – výstřižky z novinových článků, In: TheDenverChannel: [online], [cit. 2022-04-22] Dostupné z: <https://www.thedenverchannel.com/news/local-news/gallery-newspaper-clippings-from-serial-killer-ted-bundys-time-in-colorado>.

⁹⁹ ROSEWOOD, s. 148.

¹⁰⁰ HILL, s. 205.

zloby, snahou zastrašit, varovat, provokovat, hrozit i žadonit při vědomí, že se jedná o poslední možnost jeho velkého divadelního výstupu.¹⁰¹ „*Soud tímto nařizuje vaše usmrčení elektrickým proudem, který bude vpouštěn do vašeho těla, dokud nezemřete. Opatrujte se, mladý muži. A říkám vám to upřímně; opatrujte se, prosím. Je obrovskou tragédií pro tento soud, vidět takové mrhání lidskostí, jako jsem zažil v této soudní síni. Jste bystrý mladý muž. Byl by z vás jistě dobrý právník a velice by vás potěšilo vidět vás pracovat, ale šel jste jinou cestou, kolego. Opatrujte se. Necítím vůči vám zášť. Chci, abyste to věděl. A ještě jednou, opatrujte se,*“¹⁰² pronesl jako závěrečnou řeč soudce okresu Dade Edward D. Cowart

7.4. Shrnutí případu

Bundy bezesporu patří mezi další sériové vrahy se syndromem božství, protože ve svých rukou třimal životy svých obětí: „*Vražda není o chtíči a není o násilí. Je to o ovládnutí. Když cítíte, jak z ženy uniká její poslední dech, podíváte se jí do očí. V tu chvíli jste Bůh,*“ prohlásil během jednoho z rozhovorů sám Bundy.¹⁰³

Bundy během svého pobytu ve vězení dával mnoho rozhovorů a rád se nechával poslouchat. Dalo by se tedy říct, že se jednalo o velice sebestředného a do sebe zahleděného člověka. Ted byl vynalézavý, inteligentní a neúnavný a vždy zdokonaloval přístup ke svým obětem. Volil správné metody zbavování se těl tak, aby se vraždy nespojovaly s jeho osobou a pilně studoval a sledoval, jak probíhá vyšetřování a jak ho vidí média, aby se dále snížila šance na jeho dopadení. Bundy především nechtěl být nikdy chycen a snažil se toho dosáhnout za každou cenu, o čemž vypovídají i jeho útěky.¹⁰⁴

A co více, pro účely policejního vyšetřování je jeho případ prototypický. Není pochyb o tom, že tento případ zůstává příkladem toho, co funguje a co nefunguje, když policejní a jiné donucovací orgány čelí skutečnosti, že nějaký neznámý subjekt, s vysokou pravděpodobností muž, začne pravidelně vraždit lidi, obvykle pak ženy, nebo děti.¹⁰⁵

Společnost po celých Spojených státech sledovala případ Teda Bundyho již od začátku. Média ji zahrnovala prakticky denně novými informacemi o případu. Když byl pak Bundy zatčen, stala se z něj po celých státech prakticky celebrita. Opět za to mohl vděčit svému vzhledu, sympatickému vystupování, to, že se mu podařilo dvakrát uprchnout z vězení,

---

¹⁰¹ DRBOHLAV, s. 183.

¹⁰² ROSEWOOD, s. 148.

¹⁰³ Tamtéž, s. 149.

¹⁰⁴ MICHAUD, Stephen G., AYNESWORTH, Hugh, *Conversations with a killer*. London 2019, s. 1.

¹⁰⁵ Tamtéž.

a i to, jak vystupoval při soudních přelíčeních, které pravidelně vysílaly televizní stanice živě. Tedova matka například v článku vydaném v Ogden Standard-examiner, z 12. října 1975 tvrdila, že: „*obvinění proti jejímu synovi jsou chybou.*“¹⁰⁶ O Tedu Bundym bylo natočeno mnoho dokumentů a filmů. Mezi nejznámější patří série Netflixu, Conversation with a Killer: The Ted Bundy Tapes nebo třeba film z roku 2019 Zlo s lidskou tváří. Někteří psychologové však kritizují to, že populární média udělala z Bundyho až romantickou postavu, i přes to že má na svědomí minimálně 30 lidských životů.

---

¹⁰⁶ Utah Suspect Once Checked in 6 Deaths, In: Ogden Standard-Examiner, 12-10-1975, Utah, s. 16.

8. Vliv na společnost

Sérioví vrazi měli na společnost jak špatné, tak i dobré dopady. Za dobrý se dá považovat snaha pochopit je a následně předejít dalším takovým činům. Psychologové a různí sociální pracovníci se díky tomuto zkoumání snaží pomoci dalším jedincům, kteří by mohli mít sklony k vraždám. Policie začala ve vyšetřování používat stále více nových vědeckých poznatků ve forenzní oblasti a genetice. V 70. letech začalo vznikat profilování vrahů, pod vedením FBI, tento způsob se ve zdokonalené formě používá dodnes. Dalším dobrým dopadem bylo zpřísnění trestů odnětí svobody a došlo ke snížení počtu podmínečných propuštění. Od 80. let postupně klesá zájem veřejnosti o sériové vrahy a díky tomu klesá počet vrahů samotných.¹⁰⁷

Hlavním vlivem na společnost byl kulturní dopad. O vražích se ve velkém začalo psát, točit filmy, televizní seriály, nebo dokonce vytvářet videohry. Většina lidí chápala jejich činy jako velkou mediální událost. Tento globální systém medializace přispěl k tomu, že se občané seznámili s dynamikou vražd a životy zvláště známých pachatelů. Například Los Angeles Times věnoval celou titulní stranu ze dne 26. ledna 1971 soudu s Charlesem Mansonem. *„Charles Manson a tři jeho „dívky“ byli v pondělí odsouzeni ve všech 27 bodech obžaloby za vraždu prvního stupně a spiknutí za účelem vraždy při sedmi vraždách v Tate-La Bianca před 18 měsíci. Dlouhovlasý vousatý Manson a tři mladé ženy v džínovině seděli tiše, zdánlivě bez napětí, protože soudnímu úředníkovi trvalo 20 minut, než přečetl 27 rozsudků poroty.“*¹⁰⁸

Titulní stranu The Chronicle z 15. října 1969 pokrývá zveřejnění jednoho z dopisů zaslaných médiím od někoho, kdo se vydává za sériového vraha Zodiaka. *„Policie, která vyšetřuje vraždu taxikáře v San Franciscu, byla včera konfrontována se silnou možností, že v Bay Area je na svobodě psychotický vrah pěti osob,“* stálo v příběhu. *„Úřady v San Franciscu, Napě a Vallejo se spojily v honbě za někým, kdo se chlubí spácháním vražd v posměšných zprávách a záhadných telefonních hovorech. Poslední morbidní výzvou byl dopis do The Chronicle obsahující krvavý vzorek látky, o kterém pisatel tvrdil, že byl utržen z košile mrtvého taxikáře.“*¹⁰⁹

30. srpna 1973 vyšel v Los Angeles článek, který se zabýval tím, že Ted Bundy pracoval jako politický poradce ve Washingtonu. V době Bundyho zločinů pak vycházelo mnoho článků, které se snažily pomoci najít pohřešované dívky, jako byl třeba článek z 30. dubna 1974, kde

---

¹⁰⁷ Jak sérioví vrazi dokáží ovlivnit společnost?, In: PsychologyToday.com [online], [cit. 2022-04-24] Dostupné z: <https://www.psychologytoday.com/us/blog/wicked-deeds/202002/serial-killers-play-role-the-public-stage>.

¹⁰⁸ *MansonVerdic, All guilty!*, In: Los Angeles Times, 26-01-1971, Los Angeles, s. 1.

¹⁰⁹ *The Boustful Slayer*, In: San Francisco Chronicle, 15-10-1969, San Francisko, s. 1.

rodiče jedné z obětí žádají o pomoc s jejím nalezením. „ *Myslíme si, že byla unesena, protože byla vždy velmi logická osoba, velmi předvídatelná.* “¹¹⁰

Lidé začali být opatrnější, poklesla například obliba autostopu, který byl v době hippies velmi oblíbeným způsobem dopravy a změnil se také postoj k zabezpečování domácností. V USA se do té doby lidé ve svých domech neměli tendenci zamykat, což se po mediálním boomu o vrazích změnilo. Začali si také více všimnout svého okolí, hlavně blízkých i vzdálenějších sousedů. Došlo ke zvýšení bezpečnosti v univerzitních kampusech, protože studentky patřily mezi časté oběti.

---

¹¹⁰ Parents ask help in finding Susan, In: Centralia, 30-04-1974, Washington, s. 4.

9. Závěr

Spojené státy americké v 70. letech rozhodně nepatřily mezi klidná místa k životu. Nestabilita politiky vedla ke konfliktům mezi sociálními i politickými skupinami a kvůli tomu se výrazně zvýšila kriminalita. Policie neměla pouze klasické případy k řešení, zvýšil se počet vražd, které byly v mnohých případech ovlivněny i sociálními problémy, jako byly například vraždy černošských dětí v Atlantě, kde za vraždami mohl stát Ku klux klan. I proto se zvedl výskyt sériových vrahů, a tím docházelo k ještě větším obavám obyvatelstva. Fenomén sériových vrahů je velmi typickým úkazem pro USA vzhledem k tomu, že je jim věnována zvýšená pozornost na rozdíl od jiných států, a také proto se může zdát, že jich má USA daleko větší množství. To je ale způsobeno právě medializací.

Charles Manson se stal klasickým příkladem vlivu doby na jednotlivce, kdy v módě byli hippies, drogy a hudba. I díky tomu tento fanatik dokázal zmanipulovat mnoho lidí, kteří začali věřit jeho pohnutým myšlenkám, a dokonce pro něj začali páchat vraždy. Spravedlnosti bylo ale v tomto případě dosaženo a všichni pachatelé byli nakonec zatčeni a odsouzeni, i přes to že byl v Kalifornii trest smrti zrušen, se Manson z vězení nedostal, a nemohl tak páchat další zločiny, i když velký vliv měl na společnost i z vězení, kde tvořil hudbu, kterou někteří dodnes poslouchají.

Zodiak byl dalším vrahem, který ovlivnil obyvatele dalšího z velkých amerických měst, tentokrát San Franciska. Ten díky tomu, že nebyl dodnes dopaden, prakticky ovlivňuje společnost dodnes. Ještě v dnešní době se najdou skupiny lidí, kteří se snaží objasnit, kdo byl opravdu vrahem několika mladých lidí nebo vyluštit šifry, které před více jak 50 lety posílal do novin a policii. Ani policie nemá tento případ za úplně uzavřený, a kdykoli se objeví nová stopa nebo poznatek ze strany veřejnosti, věnuje tomu alespoň malou pozornost. Pro celé USA je tento případ stále považován za jeden z nejhorších právě díky tomu, že vrah je možná stále ještě na svobodě a je dost pravděpodobné, že se vrah během následujících desetiletí přesouval mezi státy a mohl vraždit i tam. Je tedy těžké určit, kolik vražd vlastně spáchal.

John Wayne Gacy se stal pro obyvatele Chicaga v 70. letech velmi debatovaným člověkem. Vzhledem k tomu, že se velmi výrazně a aktivně zapojoval do dění ve městě, v místní politice a byl oblíbeným sousedem. Proto ve chvíli, kdy došlo k odhalení jeho zločinů, se společnost ve městě rozdělila na dvě skupiny. Jedna tvrdila, že je vinen a druhá naopak. Byl tedy skvělým příkladem toho, jak dokáže jedinec naopak ovlivnit společnost a jak zdánlivě navenek nevinný člověk může být ve skutečnosti mnohonásobným zločincem.

Díky svému vlivu dokázal některé případy zneužívání mladých lidí bez problémů zatajit. Tento případ jasně ukazuje to, že vliv ve společnosti se v ruku někoho, jako byl Gacy, může proměnit ve smrtící zbraň. I zde ale bylo spravedlnosti nakonec dosaženo a Gacy byl odsouzen k trestu smrti.

Ted Bundy, který celosvětově patří mezi nejhorší sériové vrahy, stejně jako například ruský sériový vrah Čikatilo. Bundy byl jeden z mnoha případů vrahů studentek, i proto došlo ke zvýšení bezpečnosti v univerzitních kampusech a došlo i k poklesu stopování, protože právě Bundy lákal dívky do svého auta. Na tomto případu je jasně vidět, jak křivda z mládí, rozchod s přítelkyní, dokázala tohoto muže ovlivnit, jeho oběti byly totiž podobné typy jako jeho bývalá přítelkyně. Bundyho následné útěky z vězení a ze soudní budovy měly za následek zvýšení bezpečnosti soudů. Jeho vzhled a vystupování měl vliv hlavně na ženskou část společnosti, v některých případech až do takové míry, že si ho ženy chtěly ve velkém brát a nebyly schopny pochopit, že zabil tolik mladých žen. Tento případ je tedy případem toho, že nejenom peníze nebo moc ve společnosti dokáže ovlivnit veřejnost. Tady toho bylo dosaženo pomocí vzhledu a vystupování.

Medializace v některých případech tvořila z vrahů celebrity a společnost se nemohla nasytit novými informacemi. Vrahům do vězení psalo obrovské množství lidí, a někteří dokonce jejich práci podporovali. I díky tomu docházelo k napodobování vrahů z touhy po pozornosti. Tím, že společnost takto nezdravě konzumovala vše, co se týká vrahů, docházelo k natáčení velkého množství filmů a seriálů a o vrazích se psaly knihy. Tento zájem naštěstí v 80. letech upadl a tím se i snížil počet sériových vrahů.

Zdroje

Literatura

- AMIRATE, Sam L., BRODERIC, Danny, *John Wayne Gacy. Defending a Monster*, Vermont 2012.
- BOURGOIN, Stephane, *Bestiální vrazi*, Plzeň 1994.
- CROW, Maurice, *Velké kriminální případy. Sérioví vrazi*, Praha 2010.
- DRBOHLAV, Andrej, *Psychologie sériových vrahů*, Brno 2013.
- DVOŘÁKOVÁ, Vladimíra, *Spojené státy americké*, Praha 2002.
- GUINN, Jeff, *Charles Manson. Život a doba*, Praha 2014.
- GRAYSMITH Robert, *Zodiac*, Praha 1995.
- HILL, Tim, *Dějiny zločinu. Šokující, výjimečné a nevídané*, Praha 2014.
- JOHNSON, Paul, *Dějiny amerického národa*, Voznice 2014.
- JOHNSON, Paul, *Dějiny 20. století*, Voznice 2014.
- MICHAUD, Stephen G., AYNESWORTH, Hugh, *Conversations with a Killer*. London 2019.
- SCHULMAN, Bruce J., *The Seventies. The Great Shift in American Culture, Society, and Politics*, New York 2002.
- STEWART, Gary, MUSTAFA, Susan D., *Zodiac. Nejnebezpečnější ze všech zvířat*, Brno 2014.

Periodika

- Manson Verdic, All guilty!*, In: Los Angeles Times, 26-01-1971, Los Angeles.
- Parents ask help in finding Susan, In: Centralia, 30-04-1974, Washington.
- The Boustful Slayer*, In: San Francisco Chronicle, 15-10-1969, San Francisco.
- 4 slaying victims founds, 28 more are feared dead*. In: Chicago Tribune, 23-12-1978, Chicago.
- Utah Suspect Once Checked in 6 Deaths*, In: Ogden Standard-Examiner, 12-10-1975, Utah.

Internetové zdroje:

- Amerika v 70. letech 20. století, In: cliffnotes.com [online], [cit. 2022-04-07] Dostupné z: <https://www.cliffsnotes.com/study-guides/history/us-history-ii/from-nixon-to-carter-19681980/america-in-the-1970s>.
- Hippies, In: sociologická encyklopedie [online], [cit. 2021-12-29] Dostupné z: <https://www.britannica.com/topic/hippie>.
- Hippies, In: britannica.com [online], [cit. 2021-12-29] Dostupné z: <https://encyklopedie.soc.cas.cz/w/Hippies>.

Charles Manson, In: Reflex [online], [cit. 2022-1-11] Dostupné z: <https://www.reflex.cz/clanek/profil/96930/pred-50-lety-by-l-odsouzen-charles-manson-vudce-sekty-vrah-co-nezabijel-a-milacek-popkultury.html>

John Wayne Gacy, In: denik.cz [online], [cit. 2022-03-15] Dostupné z: https://www.denik.cz/ze_sveta/john-gacy-vrah-vrazda.html.

John Wayne Gacy, In: ChicagoTribune.com [online], [cit. 2022-03-31] Dostupné z: <https://www.chicagotribune.com/nation-world/chi-chicagodays-gacy-story-story.html>

John Wayne Gacy, In: Clarkprosecutor.org [online], [cit. 2022-03-15] Dostupné z: <http://www.clarkprosecutor.org/html/death/US/gacy237.htm>.

Kdo byl Zodiak? In: History.com [online], [cit. 2022-03-19] Dostupné z: <https://www.history.com/news/could-any-of-these-men-have-been-the-zodiac-killer>.

Proč sériové vrahy přitahuje politika?, In: Salon.com [online], [cit. 2022-04-] Dostupné z: <https://www.salon.com/2022/01/29/why-serial-killers-are-drawn-to/>

San Francisco in 70's In: SFGATE.com [online], [cit. 2022-03-14] Dostupné z: <https://www.sfgate.com/living/article/1970s-San-Francisco-memories-history-culture-12860729.php#photo-9811444>.

San Francisco in 70's and Summer of Love, [online], [cit. 2022-03-14] Dostupné z: <https://www.sfgate.com/bayarea/article/Why-the-1970s-in-San-Francisco-were-way-better-13300979.php>.

Soud s Charlesem Mansonem, In: Jusita [online], [cit. 2022-01-11] Dostupné z: <https://law.justia.com/cases/california/court-of-appeal/3d/61/102.html>.

The Black Patnthers Party In: BlackPast [online], [cit. 2022-01-11] Dostupné z: <https://www.blackpast.org/african-american-history/black-panther-party/>.

The Story of Bernard "Lotsapoppa" Crowe, In: Charles Manson [online], [cit. 2021-12-29] Dostupné z: <https://www.charlesmanson.com/prosecution/bernard-crowe/>.

Ted Bund – výstřižky z novinových článků, In: TheDenverChannel: [online], [cit. 2022-04-22] Dostupné z: <https://www.thedenverchannel.com/news/local-news/gallery-newspaper-clippings-from-serial-killer-ted-bundys-time-in-colorado>.

Zodiak, In: Britannica.com [online], [cit. 2022-03-19] Dostupné z: <https://www.britannica.com/biography/Zodiac-killer>.

Jak sérioví vrazi dokáží ovlivnit společnost?, In: PsychologyTody.com [online], [cit. 2022-04-24] Dostupné z: <https://www.psychologytoday.com/us/blog/wicked-deeds/202002/serial-killers-play-role-the-public-stage>.

Resumé

The primary focus of this thesis is on the phenomenon of serial killers in the 1970s in the USA and their impact on society. In this thesis, I will attempt to situate the topic within the societal developments in the US such as social unrest, the Water Gate Affair, and the influence of culture.

I will try to find the reasons behind the actions of serial killers in relation to the reaction to the problems of the time. This is because overall, the actions of some killers act as an extreme expression of dissatisfaction with the direction of American society. Specifically, the thesis will focus on individuals such as Ted Bundy, John Wayne Gacy, and the never-ending Zodiac. The topic also holds within it the space to analyze the cult around Charles Manson, who was murdered by those close to him and was greatly influenced by the times. The thesis will focus on both the life of the killers and the motive that led them to their actions, as well as how a bad childhood in a bad time can affect a person.

I will also focus on the actions of the police and the reaction of society to the killers' activities, as news of them appeared regularly in the mass media of the time. I will try to explain how the killers were able to influence society, but also how society was able to influence the killers.